

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Valentine ON PALMAR ISLAND

A VALENTINE'S SWEETHEARTS ROMANCE
SUSANNE ASH

Ücretsiz D. Kitap Arşivi - <https://kntey.org>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Palmar Adası'nda Sevgililer Günü

Susanne Ash

Copyright© 2025 by Susanne Ash

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Contents

[Sevgililer Sevgilisi Serisinin Kalan Kitaplarına Göz Atın Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Sonsöz](#)

[Sıradaki...](#)

Check Out The Remaining Books In The Valentine's Sweethearts Series

"Sevgililer Günü " serisi, bir kutu çikolata kadar tatlı, yürek ısıtan 18 temiz romantizm öyküsünden oluşan bir koleksiyondur.

Sahte flörtler, arkadaştan sevgiliye, zıt kutuplar birbirini eker, huysuz/güneşli, kazara evlilikler, aşkta ilk görüş ve çok daha fazlası!

Kader, gerçek bağın şeker üzerine basılmış tatlı sözlerin ötesine geçtiğini keşfeden çiftleri bir araya getirir. Aşk mevsiminde ve kendi tereddtlerinde yol alırken, bazen her şeyi değiştirmenin tek yolunun içten bir mesaj olduğunu öğreniyorlar.

"Valentine's Sweethearts" - Aşkın havada olduğu ve romantizmin kalp şekerlerden daha tatlı iek açtığı yer!

[SERİNİN GERİ KALANINA BURADAN GÖZ ATIN](#)

Birinci Bölüm

Charlotte Bennett, Palmar Adası'na giden köprüye yaklaşırken parmaklarını direksiyona vuruyordu. Sabah güneşi suda parıltıyor, ona keşke şu adada olsaydım dedirten bir ışıltı yaratıyordu.

orada durup anı yakalayabilirdi. Ama spontane çekimler için daha sonra zamanı olacaktı. Şu anda uyması gereken bir programı vardı.

Geçitten geçerken Sutton Yayıncılık'ın son teslim tarihi zihninde belirdi. Adadaki tüm tarihi yapıları fotoğraflamak için altı haftası vardı; her bir fotoğrafın sadece mimariyi değil, buranın ruhunu da yakalaması gerekiyordu. Kahve masası kitapları güzel resimlerden daha fazlasıydı. Onlar ışık ve gölge, perspektif ve detaylarla anlatılan hikayelerdi. En azından tanıtım toplantısında böyle bir söz vermişti.

Kiralık arabası köprüyü aştı ve Palmar Adası bir suluboya tablo gibi önüne serildi. Sabah ışığı yıpranmış binaların ve çıplak meşe dallarının üzerine uzun gölgeler düşürüyordu. Sağında, dalgalar ahşap iskelelerle süslü kumlu kıyı şeridine vuruyordu. Solunda, vitrinleri henüz sökülmemiş bayram çelenkleriyle süslü tarihi dükkânların sıralandığı Ana Cadde onu çağırıyordu.

"Bu umut verici," diye mırıldandı, ayrıntıları görmek için yavaşladı. Bir kapı açılarak sabahın keskin havasına kahve ve taze hamur işlerinin kokusunu saldı. Paltolu iki yerli aceleyle bakkala girdi; soluk kırmızı tentesiyle nalbur bile bir kartpostalıdan fırlamış gibiydi.

Charlotte arabasını ilk görev yerinin yakınındaki bir park yerine çekti. Carroway Binası. Binayı kapsamlı bir şekilde araştırmıştı. 1892 yılında inşa edilmiş, adanın ilk tuğla yapılarından biriydi ve şu anda restorasyondan geçiyordu. Ancak araştırmalarındaki hiçbir şey onu binanın sessiz ihtişamına hazırlamamıştı. Çıplak sarmaşıklar, yıpranmış tuğla cepheden yukarı doğru süzülüyor, pencereleri, birilerinin elle oymak için saatlerini harcadığı belli olan özenli ahşap süslemelerle çerçevesiyordu. Kış ışığı sundurma sütunlarına derin gölgeler düşürüyor, her ayrıntılı kıvrımı ve oyuğu vurguluyordu.

"İşte bu," dedi fotoğraf makinesi çantasına uzanarak, "tam da aradığım şey bu." Bagajdan tripodunu, notlarını ve izinlerini koyduğu deri postacı çantasını aldı. Tüm kurulum süreci tanıdıktı, sayısız yerde sayısız kez yaptığı bir danstı. Tripodu yerleştirin. Işığı kontrol et. Lensi ayarlayın. Son ayarlamaları yaparken parmakları soğuktan kaskatı kesilmişti.

Tam ilk atışını yapmak üzereydi ki derinden gelen bir ses konsantrasyonunu bozdu.

"Hanımefendi, sizden burada durmanızı istemek zorundayım. Burası aktif bir restorasyon alanı."

Charlotte kamerasını indirdi ve sese doğru döndü. Dirseklerine kadar kıvrıdığı pazen gömleğiyle uzun boylu bir adam binanın merdivenlerinin dibinde duruyordu. Omuzlarına talaş tozu bulaşmış ve kumral saçlarına yapışmıştı. Duruşu sağlam, hatta koruyucuydu, sanki onunla bina arasına kendini yerleştirmiş gibiydi.

"Burada olmak için iznim var," diyerek çantasına uzandı. "Charlotte Bennett. Sutton Yayıncılık için adanın tarihi binalarını fotoğraflıyorum." İzinlerini ve belgelerini içeren dosyayı çıkardı.

"Grant Lawson." Basamakları tırmanarak aralarındaki mesafeyi kapattı. "Ben Carroway üzerinde çalışan restorasyon uzmanıyım." Adamın mavi gözleri, az sonra onun el işlerine yönelteceği aynı yoğunlukla izinlerini inceledi. "Bu yapılar çoğu insanın fark ettiğinden daha hassastır." Çizmesini verandanın tahtalarına vurdu: "Bu tahtalara yanlış bir adım atılması, sağlamlaştırılması haftalar süren çalışmalara zarar verebilir."

Charlotte çenesinin gerildiğini hissetti. "Bay Lawson, dünyanın her yerinde tarihi yerlerin fotoğraflarını çektim. Restorasyon projelerini tehlikeye nasıl çalışacağımı biliyorum." Ses tonunu korudu

profesyoneldi ama kızgınlığını gizleyemiyordu. Onu bas-çek fotoğraf makinesi olan bir turist mi sanmıştı?

"Dünyanın her yerinde," diye tekrarlayarak izin belgelerini geri verdi. Sesindeki bir şey, çantasına geri koyarken başını kaldırıp bakmasına neden oldu. Adamın ifadesi hafifçe değişmişti. Hâlâ temkinliydi ama biraz merak da vardı. "O zaman bu eski yerlere kimin yaklaşacağı konusunda neden titiz olduğumuzu anlıyorsunuz."

"İstiyorum." Charlotte fotoğraf makinesinin kayışını düzeltti. "Ve söz veriyorum, restorasyon çalışmalarınız kitapta çok güzel görünecek. Sutton'lar özellikle bu binaları korumak için harcanan işçiliği vurgulamak istediler."

Grant'in omuzları bir parça gevşedi. Cevap vermek için ağzını açtı ama ani bir havlama sesi söyleyeceklerini yarıda kesti. Charlotte arkasını döndüğünde, sanki sohbetlerine katılmaya davet edilmiş gibi kuyruğunu sallayarak kaldırımın tırıs tırıs ilerleyen kirli beyaz ve kahverengi bir köpek gördü.

Karşılaşmaları başladığından beri ilk kez Grant'in dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Bu da bizim gayri resmi proje yöneticimiz. Çalışmaları denetlemek için her sabah gelir."

Köpek Charlotte'un ayaklarının dibine oturmadan önce bacaklarının etrafında bir tur attı ve parlak, umut dolu gözlerle ona baktı. Hiç düşünmeden kulaklarının arkasını kaşımak için eğildi. "Amirin bir adı var mı?"

"Bildiğim kadarıyla hayır. Çalışma alanlarımın çoğunda ortaya çıkıyor." Grant köpeğin Charlotte'un dokunuşuna doğru eğilmesini izledi. "Seni onaylıyor görünüyor."

Charlotte güldü. "Çok rahatladım. Belki şimdi işe geri dönebilirim?" Pantolonundaki köpek tüylerini fırçalayarak ayağa kalktı. "Tabii amirin başka bir endişesi yoksa?"

Grant'in ifadesi yumuşadı. "Sanırım iyiyiz. Sadece verandanın kuzey tarafında dikkatli olun. O tahtalar henüz sağlam değil."

Köpek yerleşmiş, kuyruğunu verandanın yıpranmış tahtasına sürüyordu. Charlotte onun varlığının Grant ile aralarındaki enerjiyi nasıl değiştirdiğini fark etmekten kendini alamadı.

"Kimseye ait mi?" diye sordu, köpeğin çenesinin altını kaşımak için tekrar çömeldi. Tüyleri yer yer keçeleşmişti ama gözleri parlak ve zeki.

"Hayır, birkaç adada dolaşıyor." Grant verandanın sütunlarından birine yaslandı. "Çoğu yerde ortaya çıkıyor"

İş yerlerime gelir, restoran sahiplerinden birkaç ikram alır, sonra da ertesi güne kadar ortadan kaybolur."

Köpek Charlotte'un fotoğraf makinesi çantasını keşfetmişti ve merakla burnunu sokuyordu. Charlotte onu nazikçe yönlendirdi ve çabaları karşılığında eline bir öpücük kondurdu. "Tam bir küçük girişimcisin, değil mi?" dedi köpeğe. "Bu çekimler için bir yardımcıya ihtiyacım var. Ekipmanlarımı taşıyacak, belki de beni koruyucu marangozlar konusunda uyaracak biri?"

Bu, Grant'in gözlerine ulaşan bir gülümseme daha kazanmasını sağladı. "Muhtemelen ödüller ve karın okşamaları için çalışacaktır."

"Hepimiz öyle değil miyiz?" Charlotte ayağa kalktı ve pantolonundaki köpek tüylerini tekrar fırçaladı. Sabah güneşi yükselmiş, binanın cephesindeki ışığı değiştirmişti. "Işık iyiymen başlamalıyım. Bilmem gereken başka güvenlik uyarıları var mı?"

Grant bir an için bunu düşünmüş gibiydi. "Aslında, tüm tarihi binaların fotoğrafını çekmeyi planlıyorsanız, bir rehber isteyebilirsiniz. Bazıları oldukça hassas durumda." Gömleğinin cebinden bir kartvizit çıkardı. "Restorasyon alanlarından herhangi birine gitmeden önce beni arayın. Kendinizi dengesiz bir yerde bulmamanızı sağlayabilirim."

Charlotte kartı aldı ve basit metni not etti: "Grant Lawson, Tarihi Restorasyon Uzmanı" ve ardından bir telefon numarası. "Buna minnettarım."

Grant başıyla onayladı ve Charlotte'u işiyle baş başa bırakarak içeri girdi. Ancak köpek, Charlotte binayı çeşitli açılardan fotoğraflarken onun yanında kaldı ve ara sıra yumuşak bir havlamayla fikrini söyledi.

Bir saat sonra Charlotte sabahki çekimlerden memnun bir şekilde ekipmanlarını topladı. Köpek onu arabasına kadar takip etti ve o eşyalarını yüklerken sabırla oturdu.

"Bunu , değil mi?" dedi, onun umutlu ifadesine . Yapılacak en mantıklı şey arabayla uzaklaşmak olurdu. Buraya iş için gelmişti, bir sokak köpeğini sahiplenmek için değil. Ama adamın pasaklı çekiciliğinde ve hemen bağlılığında onu çeken bir şeyler vardı.

"Oh, pekala." Charlotte yolcu kapısını açtı. "Atla bakalım. Önce veterineri uğrayıp sağlıklı olduğundan emin olacağız. Sonra belki biraz malzeme alırız?" Köpek sanki sabahtan beri bu daveti bekliyormuş gibi

atladı, koltuğa yerleşmeden önce bir daire çizdi. Charlotte ana caddeden aşağı inerken yeni arkadaşına baktı. Köpek çoktan uykuya dalmış, başını patilerine dayamıştı,

tamamen evinde gibi görünüyordu. Dikiz aynasından Carroway Binası'nın giderek küçüldüğünü görebiliyordu ama Grant'in belli belirsiz gülümsemesi hâlâ yüzündeydi.

Her şey düşünüldüğünde adadaki ilk günü fena değildi. Birkaç güzel fotoğraf, beklenmedik bir köpek ve şaşırtıcı derecede yakışıklı bir marangozun kartviziti cebinde bir delik açmıştı. Palmar Adası'nda onu bekleyen başka ne varsa, en azından sıkıcı değildi.

"Sana ne diyeyim?" diye sordu uyuyan köpeğe. Tek gözünü açtı, kuyruğu koltuğa çarpıyordu. "Milo," diye karar verdi. "Milo'ya benziyorsun."

Köpeğin kuyruğu daha hızlı gümledi ve Charlotte güldü. "Milo o zaman. Takıma hoş geldin."

İkinci Bölüm

G rant parmaklarını oymalı ahşap süslemenin üzerinde gözden
kaymış olabileceği pürüzlü noktaları yokladı. Ocak sonu rüzgarı ılık
çaldı aracılığıyla ve boşlukları içinde ve Carroway
Binanın pencereleri, ama soğuğu neredeyse hiç fark etmedi.

Bu parçanın mükemmel olması gerekiyordu. Dekoratif pervazlar
binanın orijinaliydi ve bir haftanın büyük bir bölümünü onlarca yılı
dikkatlice sıyrarak geçirmişti.

Altındaki zanaatkârın el işçiliğini ortaya çıkarmak için boya.

Arkasındaki parke zeminde tıkırdayan botların sesi
konsantrasyonunu bozdu.

"Grant Lawson, lütfen bana yine öğle yemeği boyunca çalışmayı
planlamadığını söyle."

Döndüğünde Bayan Doris'in bir kolunun üzerinde örtülü bir sepet
ve çelik grisi gözlerinde kararlılıkla yaklaştığını gördü. Gümüş
bukleleri her adımda sallanıyordu ve yün paltosunun düğmeleri
soğuğa karşı iliklenmişti.

"Bayan Doris, bunu yapmak zorunda değildiniz-"

"Tabii ki zorunda değildim." Sepeti çalışma masasının üzerine
koydu. "Ama birinin kamyonetinde sakladığın protein barlarından daha
fazlasını yediğinden emin olması gerekiyor."

Sığır yahnisinin zengin kokusu midesinin guruldamasına neden
oldu. Grant zımpara kâğıdını bıraktı ve ellerini bir bez parçasına sildi.
"Bana karşı çok iyisin."

"Biliyorum." Sepeti pratik bir verimlilikle açtı. Ona bir termos
güveç, kareli bir beze sarılmış taze mısır ekmegi ve meşhur elmasına
benzeyen bir şey uzattı

el turtaları. "Şimdi bana adada dolaşan şu bahset."

Grant bir kaşık yahniyi ağzına götürmek üzereyken durakladı. "Charlotte Bennett?"

"Mm-hmm." Bayan Doris onun molalar için ayırdığı tahta sandalyeye oturdu ve eteğini düzeltti. "Evelyn Sutton bana kahve masası kitabı hakkında şeyi anlattı. Ada için harika bir tanıtım olacağını söyledi."

"Şimdi öyle mi?" Sutton Şirketi' zengin yöneticisinin Bayan Doris'le irtibat halinde olacağını bilmeliydi. Evelyn'in adada bulunduğu nadir zamanlarda neredeyse komşu sayılırlardı. Öte yandan çocukları neredeyse burada yaşıyordu.

"Bayan Bennet ne yaptığını biliyor gibi görünüyor." Grant mısır ekmeğinden bir parça kopardı. "Detaylara iyi bakıyor."

"Peki başka ne var?"

"Ne demek başka?"

Bayan Doris'in gözleri parladı. "Çok güzel bir kız, değil mi? Duyduğuma göre yaratıcı da. Her zaman bahsettiğin bu tarihi takdir edebilecek türden bir insan."

"Bayan Doris, aklınıza bir şey gelmesin." Grant sert görünmeye çalıştı ama diz boyu boyundan beri onu besleyen birine karşı sert olmak zordu. "Restorasyon alanlarında gezinmesine yardım ediyorum. Hepsi bu kadar. Bu binaların korunduğundan emin olmak benim işim."

"Elbette öyle canım." Onun kolunu okşadı. "Tıpkı senin erken yaşta mezara girmemeni sağlamanın benim işim olduğu gibi. Bu arada, seni sürekli takip eden o sokak köpeğini sahiplendiğini duydum. Veterinere falan götürmüş."

Grant kendine rağmen gülümsedi. "Onu hemen benimsedi."

"Akıllı köpek." Bayan Doris sepetini toplayarak ayağa kalktı. "Biliyor musun, listesinde sırada Pelikan Hanı var. Duyduğuma göre bu öğleden sonra salonun fotoğrafını çekmek için orada olacakmış."

"Öyle mi?" Grant ses tonunu nötr tuttu ama Bayan Doris'in kaşlarını kaldırması kimseyi kandıramadığını gösteriyordu.

"Ön basamaklara biraz ilgi gerekebilir," dedi masumca. "Bugün işe yarayacak bir yer arıyorsanız diye söylüyorum."

O gittikten sonra Grant kendini elindeki süs parçasına bakarken buldu. Charlotte, Carroway Binası'nda çoğu insanın fark etmediği şeyleri fark etmişti; sabah ışığının binaya vuruş şekli

oyma detaylar, tuğla işçiliğindeki ince desenler. Adayı onun gördüğü gibi görüyordu ama farklı bir gözle.

Saatine bir göz attı. Pelikan Hanı'nın merdivenlerinde gerçekten de biraz çalışma yapılması gerekiyordu ve Charlotte'a restorasyon alanlarında güvenli bir şekilde gezinmesine yardım edeceğine söz vermişti.

Bu sadece işin bir parçasıydı, dedi kendi kendine, aletlerini toplarken. Bundan daha fazlası değil.

Pelikan Hanı'nın ön basamakları, Grant'in sundurmaya tırmanırken botlarının altında gıcırdadı. Bu basamakları beş yıl önce kendisi yeniden inşa etmişti ve şimdiden yeniden bakıma ihtiyaçları vardı. Tuzlu hava acımasızdı.

"Tam zamanında geldin." Jacob Oswald, genel müteahhit, onu kapıda karşıladı. "Salonun taç pervazıyla ilgili bakmanız gereken bir durum var."

Grant, Jacob'ı içeriye kadar takip etti, talaş ve eski ahşabın tanıdık kokusunu içine çekti. Hanın tadilatı ediyordu. Antika mobilyaların üzerine örtüler örtülmüş, aletler derme çatma tezgâhların üzerine serpiştirilmişti.

"Burayı görüyor musun?" Jacob tavandan kısmen ayrılmış bir pervaz parçasını işaret . "Önceki sahibi inşaat yapıştırıcısıyla çalışmış."

Grant başını salladı ve elini dekoratif süslemelerde gezdirdi. "Amatör düzeltme. İhtiyacımız olacak-" Dışarıda kapanan araba kapılarının sesi onu böldü.

Pencereden Charlotte'un kamera ekipmanlarını indirişini, köpeğin ayaklarının etrafında dans edişini izledi. Koyu renk saçlarını bugün arkadan bağlamıştı ve yanakları soğuktan pembeleşmişti.

"Ben aletlerimi alayım," dedi Grant, belki biraz fazla hızlı bir şekilde. Jacob'ın bilmiş bakışı onun kurnazlık yapmadığını gösteriyordu.

Charlotte içeri girdiğinde Grant çoktan pervaz üzerinde çalışıyordu. Charlotte kapı aralığında durup manzarayı seyretti. "Daha sonra geleyim mi?"

"Hayır, iyisin." Grant merdivenden indi. "İstersen sana etraflı gösterebilirim. Yakalamak isteyebileceğin bazı ilginç mimari detaylar var."

Charlotte'un yüzü aydınlandı. "Bu harika olur." Charlotte fotoğraf makinesinin kayışını ayarlarken, başıboş hayvan bir köşeyi araştırmak için yanlarından geçip gitti.

Grant, "Şömine orijinal," diyerek onu devasa taş yapıya doğru yönlendirdi. "Şu oyma madalyonlar var ya? Burayı inşa eden ailenin hikâyesini anlatıyorlar. Bunun gemiyi nasıl gösterdiğini görüyor musunuz?"

Charlotte yaklaştı, fotoğraf makinesi o an için unutulmuştu. "Detaylar inanılmaz. Oymayı kim yaptı?"

"Thomas Wheeler adında yerel bir zanaatkar. Hikâyeye göre üzerinde çalışırken ev sahibinin kızına aşık olmuş." Grant parmağıyla karmaşık desenin sürdü. "Burada köşeye gizlenmiş baş harflerini görebilirsiniz."

"Kızı aldı mı?"

"Aslında, evet. Torunları hâlâ o bölgede yaşıyor."

Charlotte gülümsedi, fotoğraf makinesini kaldırmaya başlamıştı bile. "Buna bayıldım. Bunlar sadece bina değil, değil mi? Onlar birer hikâye."

"Aynen öyle." Grant onun atışını çerçevelemesini izledi ve her bir açıyı ne kadar dikkatle değerlendirdiğini takdir etti. Arkalarından gelen bir gürültü ikisinin de sıçramasına neden oldu.

"Milo," diye seslendi, "Buraya gel."

Köpek bir çivi kutusunu devirmiş, halinden fazlasıyla memnun görünüyordu.

"Özür dilerim" Charlotte temizliğe yardım etmek için acele etti ama Grant çoktan gülmeye başlamıştı.

"Milo'da senin her köşeyi keşfetme hevesi var," dedi ve Charlotte'tan alaycı bir bakış aldı.

Hanın içinde ilerlediler, Grant ayrıntıları gösterirken Charlotte da onları fotoğrafladı. Büyük yemek salonunda, öğleden sonra güneşi dalgalı cam pencerelerden süzülerek parke zemin üzerinde desenler oluşturunuyordu.

"Bu ışık mükemmel," diye mırıldandı Charlotte, ayarlarını yaparken. Çalışırken yüzü sıcak ışıktaki parlıyordu, o anı yakalamaya kendini tamamen kaptırmıştı.

"Fotoğrafçılığı seçmenize ne sebep oldu?" Grant kendini sorarken buldu.

Charlotte fotoğraf makinesini indirdi, düşünüyordu. "Tek bir görüntünün bütün bir hikayeyi anlatabilmesini seviyorum. Bu oda gibi." Etrafındakileri işaret etti. "Neredeyse akşam yemeği partilerini, kutlamaları, tüm

zamanda donmuş o anlar." Durakladı. "Peki ya sen? Neden restorasyon?"

"Bu binalar, burada kim olduğumuzun bir parçası. Ne zaman bir tanesini kurtarsak, bu hikayeleri canlı tutuyoruz." Grant elini yemek odasının sandalye korkuluklarında gezdirdi. "Çoğu insan sadece eski binaları görür. Ama onlar bundan daha fazlası."

"Bunu anlamaya başlıyorum," dedi Charlotte yumuşak bir sesle. "Bu arada teşekkür ederim. Tüm bunları benimle paylaştığın için. Yakalamaya çalıştığım şeye çok fazla derinlik katıyor."

Grant onun sözleri karşısında göğsünde bir sıcaklık hissetti. "Sadece işimi yapıyorum," diye idare etti, ancak ikisi de bunun tamamen doğru olmadığını biliyordu.

Daha sonra, Charlotte'un arabasının meşe ağaçlarıyla kaplı yolda kayboluşunu izlerken, Milo'nun başı mutlu bir şekilde camdan dışarı sarkarken, Grant şimdiden yarını düşünmeye başladığını fark etti. Sırada hangi binanın fotoğrafını çekebileceğini, onunla hangi hikâyeleri paylaşabileceğini.

İşinden bahsederken yüzünün nasıl aydınlandığını ve o ışığı tekrar görmek istediğini anlattı.

"İyi değil," diye mırıldandı kendi kendine ve aletlerine geri döndü.

Üçüncü Bölüm

Charlotte, Palmar Island Hırdavat ve Yem'in kapısını iterek açtı, tepesinde pirinç bir çan şingirdiyordu. İçerideki sıcaklık, Ocak ayının soğuşuna karşı hoş bir rahatlamaydı. Dükkân mis gibi Taze kesilmiş kereste, ip ve tüm hırdavatçıların paylaştığı o tarifsiz koku. Milo, tırnakları yıpranmış ahşap zemine takırdayarak onun arkasından içeri girdi.

Koridorlarda eski moda vitrinler sıralanmıştı. Çivilerle dolu galvanizli kovalar, kancalardan sarkan ip bobinleri ve raflarda iş eldivenlerinden su filtrelerine kadar her şey vardı. Binanın kendisi, çıplak tuğla duvarları ve preslenmiş teneke tavanıyla adanın tarihinin bir kanıtı gibiydi. Charlotte kitabı için iç mekânın fotoğrafını çekmek istediğini aklına not etti.

"Bu bizim en yeni sakinimiz ve onun gölgesi değil mi?" Kenny Brown rafları doldurduğu yerden başını kaldırdı, yıpranmış yüzü gülümsemeye başladı. Bir kutu pirinç bağlantı parçasını yere bıraktı ve ellerinin tozunu aldı. "Bugün ne bulmanıza yardım edebilirim?"

"Bazı temel malzemeler." Charlotte, Grant'in kartvizitlerinden birinin arkasına yazdığı listeyi çıkardı. Bunu neden sakladığını kimseye itiraf edecek değildi. "Ve bunun için de ödüller. Onları hak etti."

"Şimdi mi?" Kenny kıkırdayarak tezgâhın yanına geldi. "O yavru her sabah Grant Lawson'ın peşinde dolaşırdı. Şimdi ona bir bak. Talaşı kamera ekipmanıyla takas etti. Bana sorarsan akıllıca bir yükseltme."

"Bu adadaki herkes birbirinin işini biliyor mu?" Charlotte gülümseyerek sordu.

"Burada yaşamamanın eğlenceli yanı da bu." Kenny göz kırptı. "Grant'ten bahsetmişken, bugün dış cephe tuğlalarımız üzerinde çalışıyor. Bina 1875'ten kalma, biliyorsun. Senin o süslü kitabında bir bölüm değerinde olabilir."

"Fotoğrafını çekmeyi çok isterim," dedi Charlotte, Milo'nun bahçe aletleriyle dolu bir rafta burun kıvrarak ilerleyişini izlerken. "Burası tam da aradığım türden bir yer. Karakterli bir yer." Milo'nun kulaklarını kaşımak için uzandı. "Ben keşfederken Milo bana çok iyi arkadaşlık ediyor. Adayı biraz daha az yabancı hissettiriyor." Parmaklarını eski bir pirinç donanımın üzerinde gezdirdi. "Buradaki her şeyin bir hikâyesi varmış gibi geliyor."

"Çünkü öyle." Kenny ona evcil hayvan malzemelerini gösterdi. "İkramlar şu koridorun sonunda. Başka bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin."

Charlotte, Milo'nun artık ayaklarının dibinde olmadığını fark ettiğinde farklı köpek bisküvilerini karşılaştırıyor, tavuk ve sığır eti aromaları arasında karar vermeye çalışıyordu. Döndüğünde dükkânın ön kapısının hafif aralık olduğunu ve zilin hâlâ sallanmakta olduğunu gördü.

"Olamaz." Koşarak dışarı çıktı ve Milo'nun kuyruğunun köşede kaybolduğunu gördü. Soğuk hava yanaklarını ısırdı. "Milo! Buraya gel!"

Köpek onu görmezden gelerek kaldırımından aşağıya doğru kararlı adımlarla yürüdü. Charlotte onun peşinden koştu, botları tuğla binalarda yankılanıyordu. İleride, nalburun dış duvarına kurulmuş iskeleyi ve onun altında tuğlaları inceleyen tanıdık bir figürü görebiliyordu. Grant dikkatle işine odaklanmış, adını bilmediği özel aletlerle eski harcı dikkatle kaldırıyordu.

Milo, Grant'e doğru bir adım attı ve coşkulu bir havlamayla bacaklarının etrafında dönmeye başladı.

"Çok özür dilerim," diye seslendi Charlotte hafifçe nefes nefese kalarak. Soğuğa rağmen yanakları sıcacıktı. "O sadece-"

Grant çoktan Milo'nun kulaklarını kaşımak için çömelmişti, yüzünde geniş bir sırıtış vardı. "Dur tahmin edeyim, hırdavatçıdan mı kaçtı?" Grant hareket ederken alet çantası şingirdadı ve Charlotte, Grant'in çalışmaktan sertleşmiş ellerinin köpeğe karşı şaşırtıcı derecede nazik olduğunu fark etti.

"O yaptı." Charlotte ikisine de baktı. "Nereden biliyorsun?"

"Eskiden bunu bana hep yapardı. Kapı her zaman düzgün kapanmıyor ve Milo bu olduğunda burnunu nasıl açacağını bulmuş." Grant gülümsediğinde gözlerinin kenarları kırıştı. "Göründüğünden daha zeki."

Charlotte gülmekten kendini alamadı. "Yani bu onun için düzenli bir şey mi? Hâlâ seni bulmaya geliyor diye kıskanmalı mıyım?"

"Oh evet. Bir çeşit radarı var." Grant ayağa kalktı, kot pantolonundaki tuğla tozunu fırçaladı. Kış güneşi saçlarındaki kumral ışıltıları yakalamıştı. "Onu ilk görmeye başladığımda, hangi bina üzerinde çalışıyorsam oraya gelirdi. Adanın öbür ucunda olması fark etmezdi."

"Ne zamandır burada?"

"Geçen yaz ortaya çıktı. Beni takip etmeye başladı, sonra da tüm adanın denetlenmesi gerektiğine karar verdi." Grant iskeleye yaslandı. "Çok geçmeden kasabanın yarısı onu beslemeye başladı. Lokantadaki Mary ona pastırma artıkları bırakıyor. Bayan Doris bahçesinde onun için ikramlar bulundurmaya başladı. Köpeklerden nefret ettiğini söyleyen yaşlı Bay Peterson bile arada bir ona gizlice sosisli sandviç veriyor."

Charlotte, Milo'nun Grant'in ayaklarının dibine memnuniyetle yerleşmesini izledi, kendinden fazlasıyla memnun görünüyordu. "Ve görünüşe göre kendisini benim fotoğraf asistanım olarak atamış."

"Şanslısın." Grant arkasındaki tuğla duvarı işaret etti. "Fotoğraftan bahsetmişken, burada bazı ilginç detayları ortaya çıkarıyorum. Orijinal duvar ustası bu tuğlaların bazılarında izlerini bırakmış. Ve tarihi bir deniz fenerinin bulunduğu küçük bir ada var. Küçük bir patika, orijinal deniz feneri bekçisinin kulübesinden geriye kalanlara gidiyor. Pek kimse bilmiyor ama manzara inanılmaz. Kitabınız için denemeye değer olabilir."

"Gerçekten mi?" Charlotte hem gizli bir mücevher keşfetme ihtimalinden hem de teklifin kendisinden dolayı heyecanlandı. Tam da bu tür bir yerel bilgi edinmeyi umuyordu. Fotoğraf makinesini kaldırarak birkaç kare fotoğraf çekti, adamın işaret ettiği ayrıntıları yakalamak için etrafta dolaştı.

"İstersen sana gösterebilirim. Yarın öğleden sonra kulübenin temelindeki bazı yapısal sorunları kontrol etmek için o tarafa gideceğim. Düzenli ziyaretçiler için yeterince sağlam değil ama hangi bölgelerin güvenli olduğunu biliyorum."

"Bu hoşuma giderdi." Charlotte sesini rahat tutmaya çalışsa da kalbi hızlanmıştı. "Saat kaçta?"

Saat ikide buluşmak üzere plan yaptılar ve Charlotte nalbur dükkanına geri döndü. "Hadi Milo. Bir gün için yeterince sorun çıkardın."

Köpek Grant ile onun arasına baktı, kuyruğunu salladı ve sonunda peşinden koşmaya başladı. Kendini beğenmiş görüldüğüne yemin edebilirdi.

"Onu bulmuşsun," dedi Kenny göz kırparak, kız ikramları almak için geri döndüğünde. Fişini kasıtlı bir yavaşlıkla yazıyordu. "Bu köpek her zaman tam olarak nerede kendisine ihtiyaç duyulduğunu biliyor gibi görünüyor."

Charlotte yanaklarının ısındığını hissetti. "Sadece ilgiyi seviyor."

"Sen öyle diyorsan." Kenny'nin bilmiş gülümsemesi aksini düşündüğünü gösteriyordu. "Biliyor musun, Grant bir projeye odaklandığında genellikle öğle yemeği boyunca çalışır. Arada sırada mola vermesi gerektiğini hatırlatacak biri işine yarayabilir."

"Kenny..." Charlotte uyardı ama aldıklarını toplarken gülümsüyordu.

Charlotte arabasına döndüğünde yolcu koltuğunda kıvrılmış olan Milo'ya baktı. "Düşündüğün kadar kurnaz değilsin," dedi ona, kürkünü karıştırmak için uzanarak.

Milo sadece kuyruğunu salladı ve gözlerini kapadı, kendinden fazlasıyla memnun görünüyordu. Charlotte bir süre oturdu, elini direksiyona dayadı ve Grant'in deniz feneri bekçisinin kulübesinden bahsederken gözlerinin nasıl parladığını düşündü. Yarın yeterince erken gelemezdi.

Charlotte limana yaklaşırken ceketini daha sıkı çekti. Sabah güneşi suyun üzerinde parlıyordu ama Ocak soğuğunu engellemek için pek bir şey yapmamıştı. Grant çoktan oradaydı ve Milo'nun rıhtıma bağlı küçük bir tekneye atlamasına yardım ediyordu.

"Günaydın," diye seslendi. "Umarım kısa bir tekne yolculuğuna aldırılmazsınız. Deniz fenerinin pek de yürüme mesafesinde olmadığını söylemeliydim."

Charlotte rıhtımın kenarında durakladı. "Şu adaya mı gidiyoruz?" Deniz fenerinin parlak gökyüzüne karşı siluet halinde durduğu yeri işaret etti.

"İşte bu." Grant tekneye binmesine yardım etmek için elini uzattı. Avuçları onunkilere karşı sıcak, sabit ve güçlüydü. "Merak etme, bugün su sakın."

Tekne yolculuğu yarım saatten az sürdü ama Charlotte, Grant dümeni kullanırken ona göz ucuyla baktığını fark etti. Bir eli dümende, diğer eli Milo'nun kulaklarını kaşıyarak suyun üzerinde tamamen evindeymiş gibi görünüyordu. Rüzgâr yanaklarına renk vermiş ve saçlarını karıştırmıştı.

Küçük adaya vardıklarında, Charlotte deniz fenerine ilk kez yakından bakarken Grant tekneyi emniyete aldı. Kış gökyüzüne karşı sade ve güzel bir şekilde yükseliyordu, beyaz boyası onlarca yıldır tuzlu hava ve fırtınalarla yıpranmıştı.

"Son bekçi 1980'lere kadar burada yaşadı," dedi Grant patikada yürürken. "Işıkları otomatikleştirdikten sonra bile. Karısını geride bırakmazdı."

"Karısı mı?"

Grant başıyla bir ağaç kümesini işaret etti. "Adada yaşayan diğerleriyle birlikte buraya gömüldü. Bütün aileler yaşamlarını burada sürdürüyor, sadece erzak için anakaraya gidiyorlardı."

Küçük mezarlıkta dolaşp yıpranmış yazıları okudular. Taşları incelerken Charlotte kendini Grant'e yaklaşırken buldu, hikayeleri paylaşırken sesindeki sessiz saygıya kapıldı.

"Şu tarihlere bak," diye mırıldandı, küçük işaretlerden oluşan bir kümenin fotoğrafını çekmek için çömeldi. "Üç çocuk, hepsi 1877'de."

"Muhtemelen grip," dedi Grant yumuşak bir sesle. "Burada yaşarken, kötü hava koşullarında tıbbi yardıma ulaşmak zor olurdu."

Milo aralarına girmek için o anı seçti ve neredeyse Charlotte'un dengesini bozuyordu. Grant dirseğini yakalayarak onu sabitledi. Eli bir an için gereğinden fazla oyalandı.

"Teşekkürler," dedi, soğuk havanın kızarmış yanaklarını açıklamasını umarak. "Asistanınız pek kurnaz değil, değil mi?"

"Hiç olmadı." Grant'in gülümsemesi kadının nabzını hızlandırdı. "Sırada bekçinin kulübesini görmek ister ? En azından ondan geriye kalanları. Hugo Kasırgası çoğunu alıp götürdü."

Çalılıkların arasından kulübenin temeline doğru ilerlediler. Charlotte, Grant'in engebeli yerlerde nasıl otomatik olarak elini uzattığını ve onu tutmanın ne kadar doğal geldiğini fark etti.

"Kulübe küçük olurdu," diye açıkladı Grant, "ama sağlandı. Buralarda bir yerde olmalı." Yıpranmış taş üzerinde bir parmağını gezdirdi. "Şu olukları görüyor musun? Burası orijinal kapı çerçevesinin oturduğu yer."

Charlotte fotoğraf makinesini kaldırdı ve kış ışığının harabeler üzerinde nasıl oynadığını yakaladı. Kamerayı indirdiğinde Grant'in onu nefesini kesen bir yoğunlukla izlediğini gördü.

"Sen de , değil mi?" diye sordu sessizce. "Bu eski yerlerdeki güzelliği?"

"İstiyorum." Kendini bir adım daha yaklaşıırken buldu. "Bu sadece yapılarla ilgili değil. Burada yaşanmış hayatlar, hikayeler-"

Milo o anı seçerek sörfün içine daldı ve buz gibi sudan muhteşem bir sprey gönderdi. Mutlu havlaması o anı bozdu ve ikisi de güldü.

"Milo!" Charlotte seslendi. "Çık oradan, seni çılgın köpek!"

Ancak Milo'nun başka fikirleri vardı, kendini şiddetle salladı ve ikisini de ıslattı. Grant tereddüt etmeden ceketini çıkardı ve ıslak köpeği yakalamaya çalıştı.

"İşte," dedi Charlotte, yardım etmek için harekete geçerek. Grant ceketin bir ucundan tutarken o da diğer ucundan tuttu ve her ikisi de ceketin kıvranan köpeğin etrafına sarmaya çalıştı. Elleri birbirine değdi ve Charlotte teması soğuk parmaklarında bir elektrik akımı gibi hissetti.

Kış havası Grant'in yanaklarını kırmızıya boyamıştı ama elleri onunkilere dokunduğunda sıcacıktı. Kendini fark etmemesi gereken şeyleri fark ederken buldu. Öne doğru eğildiğinde ceketinin omuzlarını nasıl çektiğini, Milo'yu sabit tutmaya çalışırken ön kollarındaki kasların nasıl esnediğini. Güldüğünde gülme çizgileri derinleşiyordu ve bu kadar yakından mavi gözlerindeki gri benekleri görebiliyordu.

"Grant kıkırdadı, sesi Charlotte'un midesini bulandıran o alçak, kaba niteliği taşıyordu.

Birlikte çalışırken aralarındaki mesafenin ne kadar az olduğunun farkındaydı. Milo her hareket ettiğinde daha da yakınlaşıyorlardı. Grant'in nefesi yanağını ısıtıyordu. Başını hafifçe çevirse.

Gözleri Milo'nun nemli tüyleri üzerinde buluştu. Grant'in gülümsemesi yerini daha yoğun bir gülümsemeye bıraktı ve Charlotte soğuğu, ıslak köpeği, Grant'in ona bakışı dışında her şeyi unuttu. Gözleriyle tekrar buluşmadan önce bakışları bir anlığına dudaklarına kaydılar. Bir kalp atışı sonra, bunu hayal edip etmediğini merak etti.

Charlotte'un kalbi kaburgalarına çarpıyordu. Aralarındaki hava, fırtına kopmadan önceki an gibi gergin hissediliyordu. Grant hafifçe öne eğildi ve Charlotte kendini ona doğru sallanırken buldu.

Milo tam o anda tekrar titreyerek her ikisine de soğuk su püskürttü ve anı etkili bir şekilde paramparça etti.

"İyi olacak," dedi Grant, sesi hâlâ onu ürperten o alçak perdeden geliyordu. Ve soğuktan değil. "Köpek ne yaptığını çok iyi biliyor."

Charlotte yüzmeyi mi yoksa Milo'nun onları sürekli birbirine itmesini mi kastettiğinden emin değildi ama nabızı hızla atıyor ve ellerinin değdiği yer karıncalanıyordu. Grant'in bir elini saçlarında gezdirip büyüleyici bir şekilde dağınık bırakmasını izledi ve buraya tarihi binaları fotoğraflamak için geldiğini hatırlamaya çalıştı, yakışıklı marangozlarla neredeyse öpüşme hayalleri kurmak için değil.

Tekneye geri döndüklerinde güneş tepedeydi. Grant onları anakaraya doğru yönlendirirken boğazını temizledi. "Yaklaşık bir mil içeride eski bir pirinç tarlası var. Bahçeler hâlâ orada, kış gülleri açıyor. İlginizi çekerse güzel fotoğraflar çekebilirsiniz."

Charlotte gülümseyerek arkalarında deniz fenerinin küçülmesini izledi. "Bu hoşuma giderdi."

Milo ayaklarının dibinde kıvrılmış, kuyruğunu teknenin gövdesine vuruyordu ve Charlotte onun halinden memnun görüldüğüne yemin edebilirdi.

Dördüncü Bölüm

GRant kamyonetini marinanın çekti, kapısını açar açmaz tuz yüklü hava yüzüne çarptı. Birkaç balıkçı teknesi çoktan yola çıkmıştı, fenerleri parlıyordu.

Şafak öncesi gökyüzüne karşı. Kurtarılmış rıhtım ahşabını erkenden almayı planlamıştı. Cartwright binasının orijinal döşemesini restore etmek için mükemmel bir çam ağacı. Ama düşünceleri Charlotte'a ve iki gün önce deniz fenerindeki o ana kaymaya devam ediyordu.

Kahve termosunu kaptı ve liman başkanının ofisine doğru ilerledi. Rıhtımın tahta kalasları botlarının altında gıcırdayordu, bu ses ona kendi kalp atışları kadar tanıdık geliyordu. Bir rüzgâr Mary's Diner'dan gelen kahve ve domuz pastırması kokularını caddenin yukarısına taşıyor, gelgitin tuzlu kokusuna karışıyordu.

"Günaydın Grant." Yerel karidesçilerden biri olan Joe Camden, güvertesinde halat sararken ona başıyla selam verdi. "Senin için yeterince soğuk mu?"

"Oraya varıyorum." Grant ceketini daha sıkı çekti. Hava sıcaklığı gece boyunca otuzlara düşmüştü ve sudan esen rüzgâr kot ve fanilayı delip geçiyordu.

Teslimat için imza atıyordu ki uzak rıhtımdaki hareketlilik dikkatini çekti. Charlotte kenarda durmuş, kamerasını kaldırmış, doğan güneşin suyu pembe ve altın tonlarına boyayışını çekiyordu. Milo ayaklarının dibine oturmuş, kuyruğuyla tahta kalasların üzerindeki bir parça buzu süpürüyordu.

Grant onun çalışmasını izlerken eli imzasının ortasında durdu. Koyu renk saçlarını arkadan bağlamıştı ama rüzgar saç tellerini serbest bırakmıştı.

yüzünün etrafında dans ediyordu. Fotoğraf makinesinin ayarlarını onları kulağının arkasına sıkıştırmaya devam ediyordu, bu hareketi adamın dikkatini dağıtacak kadar mantıksız buluyordu.

"Şu evrak işlerini bitirecek misin, yoksa daha sonra mı geleyim?" Liman başkanının eğlenen sesi Grant'i elindeki işe geri döndürdü.

"Üzgünüm Jim." Yaşlı adamın kendisine attığı bilmiş bakışın farkında olarak imzasını hızla karaladı.

Kereste teslimatını ayarladığında Charlotte rıhtımın onun tarafına doğru yaklaşmıştı. Onu gördüğünde kamerasını indirdi ve yüzünü aydınlatan gülümseme göğsüne bir sıcaklık yayılmasına neden oldu.

"Seni burada görmeyi beklemiyordum," dedi Grant yaklaşırken. Yanakları soğuktan pembeleşmişti ve Grant rüzgârın serbest bıraktığı bir tutam saç daha geriye atma isteğiyle savaştı.

"Bazı malzemeleri alıyorum." Siparişinin beklediği yeri işaret etti. "Kalp çamı. Adanın orijinali. Bu eski rıhtımlardan bazıları bununla inşa edilmiş."

Charlotte'un gözleri ilgiyle parladı. "Gerçekten mi? Sakıncası yoksa restorasyon sürecinin birkaç fotoğrafını çekmeyi çok isterim. Eskinin nasıl yeniden yeniye dönüştüğünü göstermek için."

"Bu hoşuma giderdi." Sözcükler niyet ettiğinden daha yumuşak çıktı ve kadının yüz ifadesinde bir şeyler değişti. Aralarındaki hava, tıpkı deniz feneri adasında çok yakın oldukları zamanki gibi doluydu...

Milo o anı seçerek Grant'in eline burnunu dayadı ve gerginliği bozdu.

Grant köpeğin kulaklarını kaşıyarak, "Zamanlaman çok iyi dostum," diye mırıldandı. Charlotte'a, "İlginç bir şey görmek ister misin? Bu rıhtım 1850'lerden beri burada. Eskiden erzak gemileri şekerden kumaşa kadar her şeyi buraya boşaltırdı." Onu marinanın en eski bölümüne doğru götürdü ve bir zamanlar araba tekerleklerinin geçtiği ahşap üzerindeki aşınma izlerini gösterdi.

"Burada bu kadar çok tarih olması inanılmaz." Charlotte elini yıpranmış bir kazığın üzerinde gezdirdi. "Her yerde tarihi yerleri fotoğrafladım ama Palmar Adası'nda farklı bir şey var. Her şey birbirine bağlı gibi."

"İşte bu yüzden seviyorum." Grant küpeşteye yaslanmış, bir pelikanın limana dalışını izliyordu. "Her bina, her

Yönetim kurulu, her hikaye, hepsi parçası. Bizim bir parçamız."

"Güzel olmalı," dedi Charlotte . "Bu kadar derin köklere sahip olmak."

Grant, suya bakan kızın profilini inceledi. "Hiç bir yere kök salmak istemedin mi?"

"Hiçbir zaman bir yerde deneyecek kadar uzun kalmadım." Yüzünü ona döndü ve Grant onun ifadesindeki kırılğınlıktan etkilendi. "Tüm hayatım anları yakalayıp yoluma devam etmekle geçti. Ama son zamanlarda..."

"Son zamanlarda mı?"

Gözleri buluştu ve Grant deniz fenerinde yaşadığı çekimin aynısını hissetti. Charlotte küçük bir adım daha yaklaştı, ela gözlerindeki altın parçacıklarını görebileceği kadar yakındı.

"Bay Lawson!" Liman başkanının ofisinden bir ses seslendi. "Teslimatınız hazır!"

Charlotte geri adım attı ve Grant onu tekrar kendine çekme dürtüsüne direnmek zorunda kaldı. "Ben..." diye belli belirsiz bekleyen kerestesini işaret etti.

"Elbette." Gözlerine tam olarak ulaşmasa da gülümsedi. "Zaten işe dönmem gerekiyor. Şu anda ışık mükemmel."

"Pirinç tarlası hakkında," dedi Grant hemen. "Cuma günü sizin için uygun mu? Kış gülleri açmaya başlıyor."

Yüzüne yayılan gülümseme bu kez gerçkti. "Cuma mükemmel olur."

Grant daha sonra kamyonunun kasası kalp çamıyla dolu halde oradan uzaklaşırken Charlotte'un ona nasıl ya da adanın hikâyelerini onunla paylaşmanın ne kadar doğal olduğunu düşünmeden edemiyordu. Hayatını anları yakalayıp yoluna devam etmekle geçirmiş biri için Charlotte kendini son derece kalıcı hissetmeye başlamıştı.

Grant, The Roasted Bean'in kapısını iterek açtı, Ocak öğleden sonrasının ısırlıklarından sonra sıcaklık ve zengin kahve kokusu onu sardı. Bir kahve alıp işe dönmek istiyordu ama köşedeki masada oturan Charlotte'u görünce durakladı. Charlotte kafenin büyük boy deri sandalyelerinden birine kıvrılmış, dizüstü bilgisayar dizlerinin üzerinde dengede dururken Milo ayaklarının dibinde uyukluyordu.

Kafe günün bu saatinde sessizdi; öğle yemeği ile kapanış arasındaki o sükûnet, soğuktan kaçmak isteyen yerel halkın içeri süzülmesine neden oluyordu. Eski çam zeminler Edison ampullerin altında parıldıyor, taş şöminede yanan ateş çıplak tuğla duvarlara dans eden gölgeler düşürüyordu.

O yaklaşırken Charlotte başını kaldırdı ve yüzü aydınlandı. "Selam yabancı." Dizüstü bilgisayarını kapattı. "Kereste teslimatı bitti mi?"

"Hepsi boşaltıldı." Karşısındaki boş sandalyeyi işaret etti. "Size katılmamın sakıncası var mı?"

"Lütfen." Yer değiştirerek aralarındaki küçük masada kahvesi için yer açtı. "Bugün marinada çekilen fotoğrafları gözden geçiriyordum."

Grant, Charlotte'un karşısındaki sandalyeye oturmadan önce tezgâhtan kahve ve Mitch'in meşhur portakallı-kızılcıklı ekmeğinden iki dilim sipariş etti. Dizleri neredeyse birbirine değecek kadar yakındı.

"Bu sabah ne çektiğimi görmek ister misin?" diye sordu, dizüstü bilgisayarını yeniden açmıştı bile.

daha da yaklaştırdı, kendi kendine bunun sadece ekranı daha iyi görmek için olduğunu söyledi. Resimler arasında gezinirken Charlotte'un omzu onunkine değdi ve Charlotte şampuanının hafif kokusunu aldı. Sıcak, hafif çiçeksi bir kokusu vardı ve taze kavrulmuş kahve çekirdeklerinden bile daha sarhoş ediciydi.

"Bunlar inanılmaz," dedi, ciddiydi. Orada sayısız sabah geçirmiş olmasına rağmen marinayı daha önce hiç görmediği bir şekilde yakalamıştı. Işığın su üzerindeki oyunu, eski ahşabın yıpranmış dokusu, çalışan teknelerin sessiz asaleti. Hepsini görmüştü.

"Gerçekten mi?" Onun tepkisini ölçmek için döndü ve aniden yüz yüze geldiler, aralarında sadece birkaç santim vardı. İkisi de uzaklaşmadı.

"Gerçekten," dedi usulca. "Başkalarının göremediği şeyleri görüyorsun."

Tekrar ekrana baktı. "Bazen tek yaptığımın bu olup olmadığını merak ediyorum. Bir şeyler görmek, onları yakalamak ve yoluma devam etmek."

"Ne demek istiyorsun?"

Charlotte bir an sessiz kaldı, parmağını kahve fincanının kenarında dalgınca gezdirdi. "Yaptığım işi seviyorum. Ama son zamanlarda... Bilmiyorum. Belki de her zaman gözlemci olmaktan, asla hikayenin bir parçası olamamaktan yoruldum."

Grant bunu düşündü, hissettiklerini nasıl kelimelere döneceğini . "Seninle ilk tanıştığımnda ne düşünmüştüm biliyor musun?"

Başını salladı ve ona baktı.

"Sadece buradan geçtiğini sanıyordum. Güzel fotoğraflar çekip gideceğini. Ama yaptığınız hiç de bu değil. Sadece gözlemlemiyorsunuz. Anlıyorsun. Bu sabah kalp çamını sorduğun zamanki gibi. Arkasındaki hikayeyi öğrenmek istedin."

"Bu yüzden mi bana tüm gizli yerlerini gösterip duruyorsun?" Ağzının kenarlarında bir gülümseme belirdi. "Doğru soruları sorduğum için mi?"

"Belki." Hâlâ ne kadar yakın olduklarının farkında olarak gülümsemesine karşılık verdi. "Ya da belki bunları paylaşacak birinin olması hoşuma gidiyordur."

Yumuşak ve sıcak bir şey bacağına bastırdı. Milo uyanmış ve sandalyelerinin arasına sıkışmış, çenesini Grant'in dizine dayamıştı.

"Hain," diye güldü Charlotte, ama sesinde sıcaklık vardı.

"İyi bir zevki var." Grant köpeğin kulaklarının arkasını kaşıdı. "Biliyor musun, bazen çok mu ileri gittiğimi merak ediyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Burada kalmak, her şeyi olduğu gibi korumak. Bazen geçmiş korumaya o kadar odaklanıyorum ki yeni bir şey inşa edemiyorum diye endişeleniyorum." Bu sözler onu şaşırttı. Bu kadar dürüst olmak istememişti.

Charlotte'un eli adamın kolunu buldu, dokunuşu hafif ama sabitti. "Bir şeyler inşa ediyorsun. her bina, kurtardığınız her hikâyeye önemli." Parmakları adamın kolunda sıcaktı. "Ve tüm bunları o kadar özgürce paylaşıyorsun ki. Geçen gün bahsettiğin pirinç tarlası gibi. Küçük bir şapeli olan."

"Indigo Bluff?" Grant dudaklarında bir gülümseme hissetti. "Şapel benim ilk solo projelerimden biriydi. Muhtemelen bu yüzden benim için bu kadar önemli."

"Bana bundan bahseder misin?"

O da öyle yaptı. Ona el oyması sıraları ve vitray pencereleri olan küçük şapelden, karmaşık ahşap işçiliğini restore etmek için aylarını nasıl harcadığından bahsetti. Bazen bir proje kendisini bunaltıcı hissettiğinde, sadece oturup düşünmek için oraya nasıl gittiğini.

Sözlerini bitirdiğinde Charlotte yumuşak bir sesle, "Görmeyi çok isterim," dedi.

"Seni götürebilirim." Kelimeleri ikinci kez tahmin edemeden ağzından çıkıverdi. "Yarın, belki? Işık en iyi öğleden sonra olur."

"Bu hoşuma giderdi." Kadın gülümsedi ve Grant daha önce görmediği bir gamzeyi fark etti.

Onlar konuşurken kahve dükkânı kararmış, kış güneşi erken batmaya başlamıştı. Charlotte eşyalarını toplarken Grant

Milo ceketini giydi; ceketini ilk gördüğünde çok şaşırmıştı ama soğuk hava nedeniyle mantıklı gelmişti.

Kapıda Charlotte ona döndü. "Teşekkür ederim. Tüm bunları paylaştığın için."

"Dinlediğiniz için teşekkür ederim." Adam kapıyı tuttu ve kadın, adamın yine o çiçek kokusunu alacağı kadar yakınından geçti.

Daha sonra kamyonetine doğru yürürken Grant onu endişelendirmesi gereken bir şeyi fark etti. Ona aşık oluyordu. Sadece güzelliğine ya da yeteneğine değil, merakına, nazik sorularına, adayı özel kılanın ne olduğunu anlayarak yeni gözlerle adaya bakmasına da.

Bu düşünce onu korkutmalıydı. Bunun yerine, eve dönüyormuş gibi hissetti.

Beşinci Bölüm

Charlotte, Grant'in kamyonetinin çıplak meşe dallarından oluşan bir gölgelik altına park edilmiş olduğu Indigo Bluff Plantation'a yanaştı. Ocak güneşi öğleden sonra gökyüzünde alçakta asılı duruyor, araziye uzun gölgeler düşürüyordu. Milo'nun kuyruğu yolcu koltuğuna çarptı ve Grant'in kamyonetine yaslandığını gördü.

Kamyon.

Bu yükseklikten, ana ev için neden burayı seçtiklerini anlayabiliyordu. Kayalık, suyun kenarına kadar uzanan, eski sulama sistemlerinin geometrik desenleri kış ışığında hâlâ görülebilen, dönümlerce uyuyan pirinç tarlasına bakıyordu.

Fotoğraf makinesi çantasını kaptı ve Milo onun önünden fırlayarak Grant'e doğru ilerledi. Çiftlik evi onun arkasında yükseliyordu. Beyaz sütunları ve yüksek manzaranın avantajını sonuna kadar kullanan, etrafını saran verandalarıyla görkemli bir antebellum yapıydı.

"Mükemmel zamanlama," dedi Grant yaklaşırken. "Işık tam yerinde."

Adamın biraz şık giyindiğini fark etti. Her zamanki iş pantolonu yerine koyu renk bir kot pantolon ve gözlerini daha da derin gösteren mavi bir kazak. Böyle şeylere dikkat ettiğinden değil.

"Burası inanılmaz bir ," diye nefes aldı, arazinin genişliğine bakarken. Kış mevsiminde bile unutulmaz bir güzelliğe sahipti. Çıplak ağaçlar İspanyol yosunlarıyla kaplıydı ve dalları soluk gökyüzüne karşı karmaşık desenler oluşturuyordu.

Ana yola çıktıklarında Grant, "İlk sahipleri burada hem pirinç hem de çivit yetiştirmiş," diye açıkladı. "Burası bu şekilde

adı. Kayalıkları indigo işlemek için, alçak arazileri ise pirinç yetiştirmek için kullanıyorlardı. Yükseklik, fırtına dalgaları sırasında evin korunmasına yardımcı oldu."

"Akıllı planlama."

"Bahçeleri görene kadar bekle." Grant onu takip etmesi için eliyle işaret etti. "Kış gülleri bu yıl erken açıyor. Indigo Bluff'un orijinali değiller ama 1920'lerde Murray ailesi mülkü restore ettiğinde dikilmişler."

Bir tuğla yol boyunca yürüdüler, omuzları ara sıra birbirine değiyordu. Grant'in sesi tanıdığı o tona bürünmüştü. Bu, gerçekten önemseydiği bir şeyi paylaştığı anlamına geliyordu.

"Burası bölgedeki en büyük pirinç plantasyonlarından biriydi," diye açıkladı. "Burayı inşa eden aile... karmaşık bir geçmişe sahip. Güzellik ve mücadele bir arada. Burayı sadece güzel olanları değil, tüm hikayeleri onurlandıracak şekilde korumaya çalıştık."

Charlotte ne demek istediğini tam olarak anlayarak başını salladı. Fotoğraf makinesini kaldırdı, gölge ve ışığın ana evin yıpranmış sütunlarında nasıl oynadığını yakaladı.

"İşte," dedi Grant usulca, arkasından yaklaşarak. Eliyle dirseğine dokunarak nazikçe pozisyonunu ayarladı. "Bu açıdan çekim yaparsan göldeki yansımayı yakalayabilirsin."

Charlotte'un nefesi onun yakınlığı karşısında kesildi ama fotoğrafı çekecek kadar odaklanmayı başardı. Vizöründeki görüntü büyüleyiciydi. Indigo Bluff'un cephesi durgun suda mükemmel bir şekilde yansıyor, kıştan kalma çıplak dallarla çerçeveleniyordu.

"Mükemmel," mırıldandı, hâlâ ondan yayılan sıcaklığı hissedebileceği kadar yakınında duruyordu.

Ani bir gürültü ikisinin de dönmesine neden oldu. Milo bahçenin kenarında bir geyik görmüş ve Charlotte'un yansıma fotoğrafı çekmek için geçici olarak yere bıraktığı fotoğraf makinesi çantasının kayışına iyice dolanmayı başarmıştı. Kayışı çekiştirdikçe çanta tehlikeli bir şekilde devriliyordu.

"Milo, hayır!" Charlotte ekipmanına doğru atıldı ama Grant daha hızlıydı. Bir eliyle çantayı, diğer eliyle de Milonun tasmaını yakaladı ve bir şekilde hem pahalı kamera ekipmanını hem de heyecanlı köpeği felaketten korudu. Bu hareket onları göğüs göğüse getirdi, Charlotte'un elleri Grant'in kollarına yerleşti ve ekipmanını dengelemesine yardımcı oldu.

"İyi yakaladın," diye nefes aldı, birden ne kadar yakın durduklarının farkına vardı. Grant'in elleri onunkilerin altında sıcak ve sabitti.

"Sadece değerli ekipmanları korumak için üzerime düşeni yapıyorum." Sesi alçalmıştı ve Milo'ya bakmadan önce gözleri onun yüzünde oyalanıyor gibiydi. "Hem kamerayı hem de dört ayaklı baş belamızı."

"En azından zamanlamasında tutarlı," dedi Charlotte, kamera kayışını Milo'nun bacaklarından çözmek için isteksizce geri adım atarken.

"Bunu sen de mi fark ettin?" Grant'in gözleri onunkilerle buluştu ve yüz ifadesindeki bir şey kalbinin çarpmasına neden oldu.

Milo eski bir tahta bankın üzerine oturdular. Köpek kış güneşinin altında ayaklarının dibine yayılmıştı. Charlotte parmaklarını bankın koluna oyulmuş baş harflerin üzerinde gezdirdi.

"J.L. artı M.H.," diye okudu. "1943."

"Büyükannem ve büyükbabam," dedi Grant sessizce. "Her Pazar kiliseden sonra Indigo Bluff'un arazisinde yürürlerdi. Büyükannem her zaman buranın adadaki en huzurlu yer olduğunu söylerdi."

Charlotte dönüp ona baktı ve bu yerle olan bağlantılarının ne kadar derin olduğunu fark etti. "Bu güzel olmalı," dedi. "Bir yerde bu kadar çok tarih olması."

"Bazen burada fazla mı kök saldım diye merak ediyorum." Suya bakıyordu, profili öğleden sonra ışığına karşı güçlüydü. "Hiç gerçekten gitmedim, dünyayı senin gördüğün gibi görmedim."

Charlotte kendini "Dünya abartılıyor," derken buldu. "Bunca yıldır seyahat ediyorum ve hâlâ bana bir şeyler hissettirecek bir şeyler arıyorum..." Sözüünü nasıl bitireceğinden emin olamıyordu.

"Ev gibi mi?" Grant yumuşak bir sesle önerdi.

Başını salladı, birden ne kadar yakın oturduklarının, ona doğru eğilmenin ne kadar kolay olacağının farkına vardı.

"Biliyorsun," dedi Grant, sesi alçaktı, "bazen ev her zaman bulunduğun yer değildir. Bazen sonunda kaçmayı bıraktığın yerdir."

Charlotte ona bakmak için döndü, kalbi küt küt atıyordu. Adamın gözleri onunkileri tuttu ve bakışlarının dudaklarına inişini izledi. Aralarındaki hava, şimşek çakmadan önceki an gibi elektriklenmişti.

Milo tekrar ilgi görmeye hazır olduğuna karar verdiğinde soğuk, ıslak bir burun aralarına girdi.

Charlotte titreyerek güldü ve parmaklarını köpeğin nemli tüylerinde gezdirdi. "Zamanlaman bambaşka," dedi ona ama Grant'in gözleriyle tam olarak buluşamadı.

Güneş alçalmaya başlayıp Indigo Bluff'un arazisine uzun gölgeler düşürürken Grant kamyonetinden gümüş bir termos çıkardı. "Kahve molası mı?" Küçük bir kanvas çantadan iki seramik fincan çıkardı. "Isınmaya ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

"İleriyi düşünmüşsün." Charlotte onu, çıplak dalları üzerlerinde doğal bir gölgelik oluşturan devasa bir meşe ağacına kadar takip etti. Birisi yıllar önce altına eski ahşap bir bank yerleştirmişti, sayısız ziyaretçi yüzünden yıpranmış oturma yeri pürüzsüzdü.

Milo ayaklarının dibine çöktü, belli ki Charlotte'un kamera ekipmanı ile yaşadığı heyecandan bitkin düşmüştü. Akşam havası iyice soğumuştü ve Charlotte kahveyi doldururken kendini Grant'e planladığından yakın otururken buldu.

"Teşekkürler." Ellerini sıcak kupanın etrafına sardı. "Aslında mükemmel zamanlama. Parmaklarım donmaya başlamıştı."

"İşin tehlikesi mi?" Kolunu onunkine dolayarak bankın arkasına yaslandı.

"Kışın fotoğrafçılık mı? Kesinlikle." Bir yudum aldı ve zengin tadı karşısında hoş bir şaşkınlık yaşadı. "Bu güzelmiş."

"Mitch'in özel karışımı. Bu tarifi bir devlet sırrı gibi korur."

Bir süre rahat bir sessizlik içinde oturup güneşin gökyüzünü pembe ve altın tonlarına boyamasını izlediler. Meşe dallarının arasından serin bir esinti hışırdadı ve Charlotte içgüdüsel olarak Grant'in sıcaklığına daha da .

"Kasaba Sevgililer Günü için süsleniyor," dedi Grant gelişigüzel. "Bayan Doris şimdiden bir buluşma planlıyor."

Charlotte inledi. "Hatırlatma bana. Yılın en ticari tatili."

"Hayran değil misin?"

"Bu... Bilmiyorum. Tüm o zorlama romantizm ve her yerde pembe kalpler." Gözlerini kahvesine dikti. "Gerçi o pembe kalpleri

Çocukken küçük kalp şekerlerim vardı. Hani şu üzerinde mesaj olanlardan."

Grant ona doğru döndü, gözlerinde ilgi parlıyordu. "Sevgililer mi?"

"Mm-hmm." Charlotte bu anı karşısında gülümsedi. "Onları renklerine göre ayırır ve en sevdiklerimi saklardım. Babam her yıl bana bir kutu getirirdi." Yumuşak bir şekilde güldü. "Muhtemelen tebeşir aromalı şekerlerden heyecan duyan tek çocuk bendim."

"En sevdiğiniz mesaj neydi?"

"'Be Mine' klasikti. Ama garip olanları daha çok severdim. 'You Rock' ya da 'Far Out. Bir kutunun içindeki küçük konuşmalar gibiydiler." Ona baktı. "Sende hiç oldu mu?"

"Bazen." Sesi yumuşamış, düşünceli bir hal almıştı. "Eğer senin için bir tane tasarlayabilseydim, ne biliyorum."

Charlotte'un kalbi küt küt atmaya başladı. "Ah?"

"'Evimi Buldum'." Basitçe söyledi, gözleri solan ışıktaki onunkilerle buluştu.

Kelimeler aralarında asılı kalmış, incelemeye hazır olduğundan emin olmadığı anlamlarla yüklenmişti. "Kitap projesi yüzünden mi?" diye sormayı başardı.

"Belki." Ama ses tonu aksini söylüyordu. "Burayı benim gibi görüyorsun. Sadece binaları ya da tarihi değil, kalbi de." Charlotte oldu
akut farkında . her nokta . Aralarındaki temas. Omuzlarının ve kollarının birbirine değme şekli, dizinin onunkine dayanma şekli. Akşam büyümüşü

Daha karanlık, ilk yıldızlar meşe dallarının üzerinde beliriyor. "Grant, ben-"

Milo o anda doğrulup başını Grant'in dizine yasladı ve Charlotte'un bıkkınlık olduğuna yemin edebileceği bir ifadeyle ikisinin arasına baktı.

Grant gülerek gerginliği bozdu. "Sanırım birileri eve gitmeye hazır."

Giderek artan karanlıkta eşyalarını topladılar, Grant'in el feneri arabalarına giden yolda ışık havuzları oluşturunuyordu. Charlotte tuhaf bir şekilde huzursuz hissediyordu, sanki önemli bir şey değişmişti ama tam olarak adını koyamıyordu.

Arabasına vardığında Milo yolcu koltuğuna yerleşmişti bile, Grant termosu ona uzattı. "Bu sende kalsın. Yarın parmakların üşürse diye."

"Ama o senin."

"Başkaları da var." Geri çekildi, elleri ceplerindeydi. "Dikkatli sür, Charlotte."

Kamyonun arka lambalarının plantasyonun yolunda kayboluşunu izledi, "Evimi Buldum" sözleri zihninde yankılanıyordu. Yanındaki Milo küçük bir mırıltı çıkardı.

"Biliyorum," dedi ona. "Biliyorum."

Eve dönerken Charlotte düzinelerce fotoğraf çektiğini ama çektiklerinin yarısını bile hatırlayamadığını fark etti. Tek düşünebildiği Grant'in omzunun kendi omzuna değdiği andaki sıcaklığı, evden bahsederken sesinin nasıl yumuşadığı ve fotoğraf makinesine odaklandığını düşünürken onu kaç kez kendisine bakarken yakaladığıydı.

Milo yolcu koltuğunda uyukluyordu, hâlâ hafif nemli ve gölet suyu kokuyordu. "Çok kurnaz değilsin," dedi ona. "Ama belki de bu o kadar da kötü bir şey değildir."

Dikiz aynasından Indigo Bluffun küçüldüğünü, pencerelerinin günün son ışıklarını yakaladığını görebiliyordu.

Altıncı Bölüm

Grant tezgâhının başında durmuş, Thompson'ların evinden getirdiği maun kapıları inceliyordu. Yüzyıllık kıyı kışlarına dayanmışlardı ve dikkatli bir restorasyonla yüz yıl daha dayanabilirlerdi. Elini kapıların üzerinde gezdirdi. Dekoratif paneller, ahşapta pürüzlü noktalar olup olmadığını hissedin.

Genellikle bu tür detay işler onu tamamen meşgul ederdi. Ama bugün düşünceleri sürekli Charlotte'a kayıyordu. Indigo Bluff'ta solan ışıktaki nasıl görüldüğünü, Sweetheart şeker mesajından bahsettiğinde gözlerinin nasıl açıldığını.

"Odaklan Lawson," diye mırıldanarak zımpara kağıdına uzandı. Kapılar kendilerini onarmayacaktı.

Kuşluk güneşi atölyenin pencerelerinden içeri süzülüyor, toz zerreciklerini hüzmesinde yakalıyordu. Ahşap talaşı ve verniğin tanıdık kokuları, tezgahındaki fındandan gelen kahveyle birlikte havayı dolduruyordu. Günde içtiği üçüncü kahveydi bu. Yediden beri buradaydı ama itiraf etmek istediğinden daha azını başarmıştı.

Gözleri atölyesinin köşesindeki pirinç sac levhaya takılıp duruyordu. Onu aylar önce başka bir proje için almıştı ama şimdi... Zımpara kağıdını bırakan Grant, yanına gidip metali eline aldı ve ağırlığını test etti. Aklındaki şey için mükemmeldi.

Kendini bundan vazgeçiremeden, eskiz defterini ve kalemini kaptı. Tasarım çabucak ortaya çıktı. Sacdan kesilmiş jetonları alacak boyutta, pirinç menteşeli basit bir ahşap kutu. Her bir jeton bir avuç içine sığacak kadar küçük bir kalp olacaktı ve üzerine yüksek sesle nasıl söyleyeceğinden emin olmadığı her şeyi anlatan mesajlar kazınmıştı.

"Evimi Buldum" elbette ilki olacaktı. Grant bunu hızlıca çizdi ve gravür için detaylar ekledi. Sonra "Stay Awhile," çünkü hem adayı hem de kendisini ifade etmesi hoşuna gitmişti. "Cesur Ol." Milo'yu her türlü macerada nasıl takip ettiğini hatırlayınca bu onu gülümsetti.

Ne yaptığını fark ettiğinde "Gerçek Kuzey "i çizmenin yarısındaydı. Kariyerini asla tek bir yerde kalmamak üzerine kurmuş bir kadın için Sevgililer Günü hediyesi planlıyordu.

Grant kalemini bıraktı ve atölyenin kapısına doğru yürüdü, biraz temiz hava almak için kapıyı iterek açtı. Esinti okyanusun tuzlu kokusunu taşıyordu ve limandaki teknelerin uzaktan gelen duyabiliyordu. Her şey onun için her zaman ev anlamına gelmişti.

Ama artık ev başka bir anlama da geliyordu. Mükemmel kareyi yakaladığında Charlotte'un yüzünün aydınlanması demekti. Milo'nun başı derde girdiğinde attığı kahkahanın sesi. Adanın hikayelerini gerçekten dinlediği, değerlerini anladığı sessiz anlar.

"Derinlere daldın, değil mi?" dedi kendi kendine, ama çoktan tezgâhına geri dönmüştü. Aletlerini çıkardı ve ilk jetonu keseceği yeri işaretleyerek pirinci ölçmeye başladı.

Sabah, dikkatli kesimler ve hassas ölçümlerle dolu bir bulanıklık içinde geçti. Öğle yemeğine kadar ilk simge kesilmiş ve parlatılmış, oyulmaya hazır hale gelmişti. Grant onu ışığa tuttu, pirinç bir vaat gibi güneşi yakalıyordu.

Kapıdaki bir çizik, yarı yarıya Milo'yu görmeyi bekleyerek başını kaldırmasına neden oldu. Ama atölye kendisi ve projeleri dışında boştu. Üzerinde çalışması gereken kapılar ve yapmaktan kendini alıkoyamadığı hediye vardı.

Grant kalp şeklindeki jetonu kahve fincanının yanına bıraktı ve zımpara kâğıdını tekrar eline aldı. Kapılarla ilgilenmesi gerekiyordu ve tamamlaması gereken bir restorasyon işi vardı. Ama daha sonra tekrar tezgâhının başına döneceğini, daha fazla jeton keseceğini ve her bir mesajı dikkatle kazıyacağını biliyordu.

Belki de bu küçük metal parçaları Charlottea söylemeye hazır olmadığı şeyi söyleyebilirdi. Palmar Adası'nda bir hikâyeden daha fazlasını bulduğunu. Onu bulduğunu.

Grant, Şubat rüzgârına karşı ellerini ceketinin ceplerine sokarak sahil boyunca yürüdü. Pirinç jetonları tezgâhının üzerinde soğumaya bırakmıştı, oymaya başlamadan önce kafasını boşaltması gerekiyordu. Öğleden sonra güneşi suyun üzerinde alçakta asılı duruyordu ve plaj neredeyse boştu. Sadece birkaç yerli köpeklerini gezdiriyordu ve sonra onu gördü. Charlotte.

Suyun kenarında durmuş, fotoğraf makinesini uzaktaki bir şeyi çekmek için kaldırmıştı. Milo ileri geri koşturuyor, martıları kovalıyor ve ıslak kumda pati izleri bırakıyordu. Grant geri dönüp dönmemeye karar veremedi Milo onu fark etti ve kuyruğunu sallayarak yanına geldi.

Charlotte kamerasını indirdi ve yüzüne yayılan bir gülümsemeyle arkasını döndü. "Selam yabancı."

"Hey." Kadın tekrar yürümeye başladığında adam da onun yanına geldi. "Gün batımının fotoğraflarını mı çekiyorsun?"

"Diğer şeylerin yanı sıra." Milo'nun şu anda heyecanla kumu kazdığı yeri işaret etti. "Bugünkü ana konumuz o. Gerçi hareketsiz kalma konusunda pek iyi değil."

Grant güldü. "Hiç olmadı. Başboş bir çocukken bile hep hareket halindeydi, hep keşfediyordu."

Bir süre rahat bir sessizlik içinde yürüdüler, ara sıra omuzları birbirine değiyordu. Rüzgâr Charlotte'un yanaklarına renk getirmişti ve at kuyruğundan kurtulan saç telleri yüzünün etrafında dans ediyordu. Grant onları geri alma isteğiyle savaştı.

"Günün bu saatinde burayı seviyorum," dedi Charlotte . "Her şey bir şekilde daha sessiz geliyor. Daha gerçek."

"Turistler henüz kış plajlarımızı keşfetmedi." Grant bir pelikanın dalgalara dalışını izledi. "Yerliler Şubat ayının adayı tekrar kendimize getirdiğimiz zaman olduğu şakasını yapıyor."

"Neden hiç gitmediğini anlayabiliyorum." Charlotte fotoğraf makinesinin kayışını ayarlamak için durdu, sonra tekrar onun yanına gitti. "Her gün burayla ilgili sevecek yeni bir şey buluyorum."

Grant'in kalbi onun sözleri karşısında yerinden fırladı. "Öyle mi?"

"Mm-hmm." Bir süre sessiz kaldı ve Milo'nun su kenarındaki köpükleri kovalamasını izledi. "Çoğunlukla topluluk. Herkesin birbirinin hikayesini bilmesi. Bayan Doris'in size öğle yemeği getirmesi, Mary'nin Milo için domuz pastırması saklaması ve hırdavatçı Kenny'nin her müşteriye aileden biri gibi davranması."

"Ben de gözünüze çarpanın sadece tarihi mimarimiz olduğunu sanıyordum."

Charlotte güldü, sesi rüzgârda yankılanıyordu. "Evet, o da var. Özellikle de bu kadar bilgili bir tur rehberiyle birlikte olunca." Omzunu onun omzuna çarptı. "Buraya olan tutkun bulaşıcı. Hikâyeleri anlatma şeklin, her şeyi korumaya ne kadar önem verdiğin. Sadece binaları değil, barındırdıkları anıları da."

Grant soğuk havaya rağmen göğsüne bir sıcaklık yayıldığını hissetti. "Ada, onu yakaladığın için çok şanslı. Başkalarının göremediği şeyleri görüyorsun."

"Belki de senin gözünden görüyordum." Bu sözler onu da en az onun kadar şaşırtmış gibiydi ve hemen ekledi: "Gerçi keşfetmeme yardımcı olduğu için övgülerin çoğunu Milo hak ediyordur."

"Akıllı köpek." Grant, Milo'nun tırıs tırıs yanlarına gelmesini ve ayaklarının dibine bir parça odun bırakmasını izledi. "Buraya ait olduğunuzu hepimizden önce biliyordu."

Charlotte'un adımları hafifçe durakladı. "Aslında ben de bunu düşünüyordum. Bir yere ait olmayı."

Grant' nabızı hızlandı ama sesini rahat tuttu. "Ah?"

"Bu çok garip." Dalgaların sürüklediği odunu aldı ve Milo'ya doğru fırlattı. "Uzun yıllarımı bir yerden bir yere taşınarak, her zaman anlatacak bir sonraki hikâyeyi arayarak geçirdim. Ama son zamanlarda..." Milo'nun çubuğun peşinden gidişini izleyerek sözlerini noktaladı.

"Son zamanlarda mı?" Grant yumuşak bir sesle sordu.

"Artık o çekimi hissetmiyorum. Hareket etmeye devam etmek için." Bir rüzgâra karşı kollarını kendi etrafında sardı. "Yıllar sonra ilk kez kendimi hareketsiz hissediyorum."

Grant hiç düşünmeden ceketini silkti ve kadının omuzlarına . Kadın ona baktı, gözlerinde şaşkınlık vardı.

"Donacaksın," itiraz etti ama geri dönmek için hiçbir hareket yapmadı.

"Ben iyiyim." Adamın elleri kadının omuzlarında gereğinden uzun süre kaldı. "Peki, sırada ne var? Kitap bittikten sonra?"

Charlotte adamın ceketini kendine doğru çekti. Ceket ona çok büyük geliyor, onu daha küçük ve savunmasız gösteriyordu. "Bilmiyorum. Garip olan da bu. Her zaman sırada ne olduğunu bilirim. Her zaman bir planım, sırada bekleyen başka bir projem vardır." Küçük bir kahkaha attı. "Ama şimdi? Bahsettiğin o mesajı düşünüp duruyorum. 'Evimi Buldum'."

Grant'in kalbi göğsünde gümbürdedi. Atölyesinde bekleyen pirinç jetonları, söylemek isteyip de söyleyecek kelime bulamadığı şeyi düşündü.

Eski bir iskelenin kalıntıları olan yıpranmış kazık kümesine ulaşmışlardı. Charlotte bir tanesine yaslandı ve Grant omuzları birbirine değecek kadar yakın durdu, artan soğuğa karşı sıcaklığı paylaştılar. Milo ayaklarının çökmüştü, belli ki plaj maceralarından yorgun düşmüştü.

Güneş artık ciddi bir şekilde batıyor, gökyüzünü koyu turunculara ve morlara boyuyordu. Suyun üzerinde bir karides teknesi eve doğru yol alıyordu, ışıkları alacakaranlıkta sadece görülebiliyordu.

"Neye karar verirsiniz verin," dedi Grant dikkatle, "ada sizi elinde tuttuğu için şanslı ."

Charlotte dönüp ona baktı ve Grant bir an için aralarındaki küçük mesafeyi kapatmayı, sonunda ona tam olarak ne hissettiğini göstermeyi düşündü. Ama o daha kıpırdayamadan Milo ayağa fırladı, her yere kum saçtı ve ikisini de güldürdü.

Charlotte isteksizce ceketini silkerek, "Geri dönmeliyim," dedi. "Yarından önce düzenlemem gereken bazı fotoğraflar var."

"Doğru." Grant ceketini aldı, şimdi nasıl da onun gibi koktuğunu fark etmemeye çalışıyordu; tuzlu hava ve çiçeksi bir şey gibi. "Eşlik ettiğin için teşekkürler."

"Ceket için teşekkürler." Gülümsedi ve ayak parmaklarının üzerinde yükselip yanağından öperek onu şaşırttı. "Görüşürüz Grant."

Kadının sahile geri dönüşünü izledi, Milo peşinden koşuyordu, ta ki otoparka giden dönemeçte gözden kaybolana kadar. Dudaklarının yanağına dokunduğu nokta soğuk havada karıncalandı.

Yedinci Bölüm

Charlotte, Milo'nun soğuk burnunu eline bastırmasıyla uyandı. Kuyruğu kiralık kulübenin parke zeminine çarpıyordu. Ana Cadde'nin hemen dışında, ilk çamaşırlarını asmakla mutfığa kahve fincanları doldurmak arasında bir yerde ev olarak görmeye başladığı küçük bir yerdi.

"Beş dakika daha," diye mırıldandı ama Milo ısrarcıydı. Yorganın kenarından tutup çekiştirdikten sonra ön kapıya yöneldi.

"Tamam, tamam." Şubat soğuğuna karşı kalın bir hırkaya sarınarak onu takip etti. "Ama çabuk ol. Dışarısı buz gibi."

Kadın kapıyı açtığında Milo doğruca verandanın basamaklarına yöneldi ve durdu. Orada, yumuşak bir odun parçasının üzerinde, krem rengi bir zarf duruyordu ve zarfın üzerinde kızın adı sabit bir elle yazılmıştı.

Charlotte kağıdı eline aldığı anda kalbi küt küt atmaya başladı. Kâğıt kalın ve pahalıydı. Parmağını kapağın altına soktu ve tek bir not kartı .

Saat 4:00'te burada buluşalım. Sana göstereceğim özel bir şey var. - Grant

Hepsi bu kadardı. Ne bir açıklama ne de ne planladığına dair bir ipucu vardı. Charlotte, Milo'nun mızımızlanması ona en başta neden dışarı çıktıklarını hatırlatmadan önce üç kez daha okudu.

İçeri döndüğünde, notu mutfak tezgâhına bıraktı ve sabah rutinine başladı, ancak düşünceleri Grant'e kaymaya devam ediyordu. Sahilde ceketini ona nasıl verdiğini, ellerinin nasıl

omuzlarında oyalandı. Yanağını öptüğünde gözlerindeki o yumuşak bakış.

Kahvesini doldururken Milo'ya "Sence ne planlıyorsun?" diye sordu. Köpek sadece kuyruğunu salladı ve beklentiyle baktı. "Doğru. Muhtemelen bunu zaten biliyordun, değil mi?"

Sabah sürünerek geçti. Charlotte kitap için fotoğrafları gözden geçirerek çalışmaya çalıştı ama sürekli dikkati dağılıyordu. Her görüntü ona Grant'i hatırlatıyor gibiydi. Indigo Bluff'taki özenli restorasyon çalışmaları, neredeyse öpüştükleri deniz feneri, sonunda kalmayı düşündüğünü itiraf ettiği sahil.

Saat üçe kadar iki kez kıyafet değiştirmiş, koyu mavi yumuşak bir kazak ve en güzel kot pantolonunda karar kılmıştı. Dışarıda Grant'in kamyonetinin gürültüsünü duyduğunda saçını örmeyi henüz bitirmişti.

Milo, kuyruğunu öfkeyle sallayarak onu kapıya kadar geçirdi. Pencereden Grant'in kamyonetinden inişini izledi. O da koyu renk bir kot pantolon ve gözlerini fırtınalı gösteren kömür grisi bir kazak giymişti. Midesi küçük bir takla attı.

"Hey," dedi, o daha kapıyı çalamadan kapıyı açtı.

"Selam sana." Gözleri kızın üzerinde gezindi ve bir süre öylece kaldı. "Bir maceraya hazır mısınız?"

"Duruma göre değişir. Nereye gittiğimizi söyleyecek misin?"

"Hayır." Gülümsedi ve Milo'nun kulaklarını kaşımak için uzandı. "Bu da sürprizin bir parçası."

Yolculuk huzurluydu, rahat bir sessizlik ve ara sıra geçtikleri yerler hakkında yapılan yorumlarla doluydu. Grant daha önce hiç fark etmediği dar bir yola saptı, çam ormanının içinden geçen bir yoldu bu. Öğleden sonra güneşi dalların arasından süzülerek kamyonun kaportasında desenler oluşturuyordu.

Charlotte arabayı sürerken Grant'e gizlice baktı. Profili ışığa karşı güçlüydü ve elleri direksiyonda sabit duruyordu. Adamın kollarını sıvayıp ön kollarını ortaya çıkardığını fark etti. Bu ayrıntı bu kadar dikkat dağıtıcı olmamalıydı.

Milo bankta aralarında oturmuş, kimin ilgisine daha çok ihtiyacı olduğuna karar verememiş gibi başını ileri geri sallıyordu. Grant, bir patikadan çok daha küçük bir yola saptığında, Milo'nun kuyruğu bariz bir farkındalıkla sallanmaya başladı.

Grant yumuşak bir sesle, "Neredeyse geldik," dedi.

Ağaçlar aniden açılarak Charlotte'un varlığından haberdar olmadığı gizli bir koyu ortaya çıkardı. Önlerinde uzanan su, akşamüstü ışığında masmaviydi. İspanyol yosunlarıyla kaplı yaşlı meşeler küçük, kumlu bir plaja inen doğal bir kemer oluşturuyordu.

Grant boş bir alana park etti ve kapısını açmak için yanına geldi. "Adımlarınıza dikkat edin," dedi elini uzatarak. "Yol biraz dik."

Aşağı inmesine yardım ederken avuçları onunkilere karşı sıcaktı. Dengesini sağladığında onu bırakmasını bekledi ama patikadan aşağı inmeye başladıklarında parmakları onunkilerle birleşmeye devam etti.

"Burayı restorasyon işine başladığım ilk yıl buldum," dedi, koydaki sessizlikte sesi kısık bir şekilde. "Bir proje için bazı mülk sınırlarını kontrol ediyordum ve tesadüfen buraya rastladım. O zamandan beri buraya geliyorum."

"Çok güzel." Charlotte batmakta olan güneşin suyu altın ve pembe tonlarına boyayışını seyretti. Koyun doğal çanağı tarafından korunan hava alışılmadık derecede durgundu.

"Bunu pek fazla kişi bilmiyor." Grant onu suya bakan mükemmel bir bank oluşturan devrilmiş bir kütüğe doğru götürdü. "Bir ara fotoğrafını çekmek istersin diye düşündüm. Ama bugün..." Grant duraksadı ve Charlotte Grant'in elinin Grant'in elinin etrafında hafifçe gerildiğini hissetti. "Bugün bunu seninle farklı bir nedenle paylaşmak istedim."

Oturduklarında Charlotte'un kalbi göğsünde gümbür gümbür atıyordu. Milo, sanki o anın önemini anlamış gibi, alışılmadık bir sakinlikle ayaklarının dibine yerleşti.

"Grant-" diye başladı ama Grant başını salladı.

Derin bir nefes aldı. "Sana vermek istediğim bir şey var."

Güneş ufukta alçalarak her şeyi altın rengine boyarken Charlotte nefesini tuttu.

Grant elini ceketinin içine soktu ve yaklaşık bir kitap büyüklüğünde ahşap bir kutu çıkardı. Ahşap koyu maundu, yumuşak bir parlaklıkta cilalanmıştı ve pirinç menteşeleri solmakta olan güneş ışığını yakalıyordu. Kutunun yapımında gösterilen özen Charlotte'un nefesini kesti.

Boğazını temizledi. "Sweetheart şekerleri hakkındaki konuşmamızdan sonra, önemli mesajlar hakkında düşünmeden edemedim. Gerçek olanları."

Kutuyu kızın ellerine bıraktı. Vücuduna yakın taşındığı için sıcaktı ve el oyması detayların hafif pürüzlerini parmaklarının altında hissedebiliyordu.

"Aç ," dedi usulca.

Charlotte kapağı kaldırdı ve gözleri yaşardı. İçinde, koyu mavi kadifenin içine yerleştirilmiş, kalp şeklinde kesilmiş pirinç jetonlar vardı. Her biri avucuna sığacak büyüklükteydi ve mesajları Grant'in kusursuz elleriyle özenle kazınmıştı.

İlkini eline aldı. "'Cesur Ol,'" başparmağını harflerin üzerinde gezdirerek yüksek sesle okudu.

"Çünkü öylesin," dedi Grant. "Bir yerden bir yere taşınmak, her zaman yeniden başlamak. Bu cesaret ister."

Bir sonraki simgede "Bir Süre Kal" yazıyordu. Charlotte sözcüklerin izini sürerken kalbi göğsünde .

"Bu biraz bencilce," diye itiraf etti Grant. Sesi alçaktı, koyun sessizliğinde samimiydi. "Gitmene hazır değilim."

Kutunun ortasındaki en büyük simge olan son simgeyi kaldırdığında yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. "Evimi Buldum."

"Charlotte." Grant'in eli onunkini kapattı, ikisi de jetonu tutuyordu. "Tüm hayatımı başkalarının hikâyelerini koruyarak geçirdim. Ama sen geldiğinden beri kendi hikâyelerimi düşünüyorum. Neyin eksik olduğunu."

Ona baktı ve mavi gözlerindeki yoğunluğa kapıldı.

"Burayı benim gördüğüm gibi görüyorsunuz," diye devam etti. "Ama daha fazlasını da görüyorsun. Bana yüzlerce kez yanından geçtiğim ama hiç fark etmediğim şeyleri gösteriyorsun. Kendi evime yeni gözlerle bakmamı sağlıyorsun." Titrek bir nefes aldı. "Ve sana deniz fenerini göstermekle canlı meşelerin altında kahve içmek arasında bir yerde bir şey fark ettim. Ev artık sadece yerle ilgili değil. Onu kiminle paylaştığınla ilgili."

"Grant..." Charlotte'un sesi dalgalandı. Kutuyu dikkatle bir kenara bıraktı ve ona doğru döndü. "Çok uzun zamandır kaçıyorum. Başkalarının hayatlarının, başkalarının evlerinin fotoğraflarını çekerek. Asla kendi evimi inşa edecek kadar uzun kalmadım." Gözyaşlarının arasından gülümsedi. "Ama burada, seninle? Artık kaçmak istemiyorum."

"O zaman yapma." Uzandı ve kızın yanağındaki bir damla gözyaşını sildi. "Kal. Sana bu adanın her gizli köşesini göstermeme izin ver." Sesi fısıltıya dönüştü. "Seni sevmeme izin ver."

Charlotte öne doğru eğilerek aralarındaki mesafeyi kapattı. Adamın kazağındaki talaş ve kahve kokusunu yakaladı, bu kadar çok paylaşılan andan sonra tanıdıktı. Dudakları buluştuğunda, sanki

Eve. Sanki aidiyeti yakalamaya çalışırken çektiği her fotoğraf onu bu ana getirmişti.

Grant'in eli yüzünü kavradı ve göğsüne yasladığı avucunun altında kalbinin hızla çarptığını hissetti. Dudakları onunkilere karşı yumuşaktı, hafif kahve ve kafedeki portakallı-yaban mersinli ekmek gibi tatlı bir şeyin tadındaydı. Öpücük ilk başta nazikti, tereddütlüydü, sanki onun çekip gitmesinden korkuyordu. Sonra daha da yaklaştı ve öpücük derinleşti, daha acil, daha gerçek bir şeye dönüştü. Çenesinin üzerinde gezinirken parmaklarındaki nasırlar hafifçe tenine çarptı, yıllarca süren restorasyon çalışmaları pürüzlerinde belirgindi. Ama adamın dokunuşu sonsuz derecede şefkatliydi ve Charlotte kendini onun içinde erirken, her hissi ezberlerken buldu. Adamın nefesinin sıcaklığını, ellerindeki gücü, hayatı boyunca bulmayı beklediği değerli bir şeymiş gibi öpüşünü.

Birdenbire soğuk bir burun girdi ve ardından coşkulu bir dil. Milo yeterince ciddi sohbet ettiklerine karar vermişti.

Charlotte geri çekilmeden önce Grant'in ağzına karşı güldü. "Zamanlaman berbat," dedi köpeğe, ama sert görünmek için çok zor gülümsüyordu.

"Bilmiyorum." Grant bir kolunu ona dolamış, boştaki eliyle Milo'nun kulaklarını kaşıyordu. "Bizi en başta bir araya getiren oydu."

Güneş gökyüzünü parlak turunculara ve pembelere boyarken, Charlotte Grant'in yanına sokulmuş, bankta birlikte oturuyorlardı. Pirinç jetonlar kutularında günün son ışıklarını yakalayıp parlıyordu.

"Sevgililer Günün kutlu olsun," diye mırıldandı Grant saçlarına.

Charlotte "Evimi Buldum" simgesini aldı ve sıkıca tuttu. "Kesinlikle öyle."

Milo memnun bir iç çekişle ayaklarının dibine yerleşti ve Charlotte gülümsedi. Görünüşe göre, bazen köşede bekleyen şeyi bulmak için dünyayı dolaşmak gerekiyordu. Bazen ev bir yer değil, bir histi. Bir andı. El yapımı bir kutuda kalp şeklinde bir simge ve onu sadece sizin için oyan adam.

Güneş ufku altında batıyordu ama Charlotte kendini hiç bu kadar sıcak hissetmemişti. Tam olarak ait olduğu yerdeydi.

Sekizinci Bölüm

GRant ön verandasında oturmuş, Palmar Adası üzerinde şafağın söküşünü izliyordu. Kahve fincanından yükselen buhar Şubat sabahında kayboldu. Kendi restore ettiği küçük zanaatkâr Main'in hemen dışında sakin bir sokakta oturuyordu, bu gibi açık sabahlarda az miktarda trafiği duyabilecek kadar yakındı. Okyanusun sesinin filtreleme şansı bulabileceği kadar uzakta.

Dün geceyi düşünmeden edemiyordu. Charlotte'un kutuyu açtığında gözlerinin nasıl parladığını, dikkatli parmaklarıyla her bir simgeyi nasıl izlediğini. Onu öptüğünde tadının nasıl kahve ve tuzlu hava gibi geldiğini ve gün batımını izlerken Charlotte'un ona nasıl mükemmel bir şekilde oturduğunu.

Yer değiştirirken verandadaki salıncak gıcırdadı, daha önce sayısız akşamını restorasyon projeleri planlayarak geçirdiği salıncak. Şimdi tüm planları Charlotte'un etrafında dönüyor gibiydi. Ona göstermek istediği yerler, paylaşmak istediği hikâyeler, birlikte inşa edeceklerini umduğu anlar.

Eğer kalırsa.

Çakıl taşları üzerindeki tekerleklerin sesi onu düşüncelerinden uzaklaştırdı. Bayan Doris'in Oldsmobile'i evinin önünde durdu ve kadın her zamanki sepetini taşıyarak dışarı çıktı.

"Güzel bir sabah," diye seslendi, kendi elleriyle tuğla tuğla ördüğü patikadan yukarı doğru ilerlerken. "Eşlik etmek ve fırından çıkardığım bu yaban mersinli kekleri paylaşmak için mükemmel."

Grant gülümsedi ve verandanın merdivenlerinden çıkmasına yardım etmek için ayağa kalktı. "Onları yeni mi pişirdin?"

"Pekâlâ." Bayan Doris verandada kendisi için ayrılmış sandalyeye oturdu ve eteğini düzeltti. "Bu sabah kahvaltıya ihtiyacınız olacağını hissetmiş olabilirim. Dün öğleden sonra başka türlü meşgul olduğunuzu görünce."

Grant'in boynuna bir sıcaklık . "Haberler hızlı yayılıyor."

"Küçük ada." Sepetten bir bez çekerek, hâlâ hafifçe buğulanmış kekleri ortaya çıkardı. "Gerçi özel bir şey planladığını bilmek için dedikoduya ihtiyacım yoktu. Günlerdir dikkatin dağınık, atölyende o gizli proje üzerinde çalışıyorsun."

Grant bir muffin aldı, her bir pirinç jetonu ne kadar dikkatle cilaladığını, kazımadan önce mesajları kaç kez gözden geçirdiğini hatırladı. "Süslü bir şey değildi. Küçük bir hediye."

"Mm-hmm." Bayan Doris'in çelik grisi gözleri, kendisine getirdiği kahve fincanının kenarından onu inceliyordu. "Peki bu 'küçük hediyenin' kamyonunuzun gün batımından sonraya kadar Miller's Cove'da park halinde kalmasıyla bir ilgisi var mıydı?"

"Beni mi kontrol ediyorsun?"

"Birinin yapması gerek." Onun elini okşadı. "Şimdi bana dürüstçe söyle. Charlotte'umuz Sevgililer Günü hediyesini nasıl buldu?"

Charlotte'umuz. Bu sözler kalbinin hoş bir şekilde çarpmasına neden oldu. "Hoşuna gitti. Kalması hakkında konuştuk. Belki."

"Belki mi?" Bayan Doris'in kaşı kalktı. "Grant Lawson, o kız sana aya asılmışsın gibi bakıyor. Kimsenin bakmadığını düşündüğün zamanlarda onu nasıl izlediğini gördüm."

"O kadar basit değil." Grant ayağa kalktı ve verandanın parmaklıklarına doğru yürüdü. Aşağıda, bir türlü bakımını yapamadığı bahçe baharın ilk ipuçlarını veriyordu. "Onun koca bir hayatı, bir kariyeri var. Ondan bundan vazgeçmesini isteyemem."

"Bunun ne anlama geleceğini söyledi mi?"

"Hayır, ama-"

"O zaman belki de nelerden vazgeçmek istediğine onun karar vermesine izin vermelisiniz. Ya da değiştirmesine." Bayan Doris ayağa kalktı, sepetini topladı. "Biliyor musun, kocam bana ilk evlenme teklif ettiğinde, annem bunu düşünecek kadar deli olduğumu düşünmüştü. Tüm geleceğimden vazgeçmiş olacağımı söyledi."

Grant dönüp ona baktı. Bayan Doris'i tanıdığı kırk yıl boyunca bu hikâyeyi hiç duymamıştı.

"Ama yine de yaptın?"

"Verdiğim en iyi karar." Gülümsedi, sabah güneşi gümüş buklelerini yakalıyordu. "Bazen kaybetmekten korktuğunuz gelecek, seçmekten korktuğunuz geleceğin yarısı kadar bile değerli değildir."

Yanından geçerken onun yanağını okşadı. "Bunu bir düşün canım. Charlotte'a Indigo Bluff'ta fotoğrafını çektiği o kış güllerini söyle. Bahar geldiğinde bahçemin nasıl görüneceğinin yanında onlar hiçbir şey. Belki burada mevsimlerin nasıl değiştiğini merak ediyordur."

Grant, Bayan Doris'in arabasının köşede kayboluşunu izledi, sözleri zihninde yankılanıyordu. Liman çanları uzakta, saati işaret edercesine çalıyordu. Yeni bir iş günü daha başlıyordu. Onarması gereken kapılar, kurtarması gereken binalar vardı.

Ama hayatında ilk kez, geçmişi korumak yeterli gelmiyordu. Yeni bir şey inşa etmek istiyordu. Charlotte ile bir şeyler.

Artık soğumuş olan kahvesine baktı ve kendini soğuk, sert bir gerçekle yüzleştirdi. Ona aşıktı. Tamamen, korkutucu bir şekilde aşıktı. Ve o kalsa da gitse de bu gerçek değişmeyecekti.

Sabah güneşi yükseliyor, ayaklarının altındaki eski tahtaları ısıtıyordu. Adada bir yerlerde Charlotte muhtemelen çoktan kalkmış, elinde fotoğraf makinesi, daha önce binlerce kez gördüğü şeylerde güzellikler buluyordu. Sadece içinde bulunarak evini yeniden yeni hissettiriyordu.

Grant ayağa kalktı, güne başlamaya hazırdı. Charlotte neye karar verirse versin, onu destekleyecekti. Ama Bayan Doris haklıydı. Bu seçimi kendisinin yapmasına izin vermeliydi.

Onun cevabını beklemek, suyun altında nefesini tutup yüzeyin çok olmamasını ummak gibi gelse de.

Grant, Thompson'ların evinin kapıları üzerinde çalışıyordu ki, bugün ikinci kez tekerleklerin çakıllar üzerinde çıkardığı çıtırtıları duydu. Milo'nun tanıdık havlaması atölyede yankılanırken elleri zımpara kağıdının üzerinde hareketsiz kaldı. Charlotte'un arabasının kapısı çarptı ve Grant'in kalbi kaburgalarına çarptı.

Açık atölye kapısından onun yaklaşmasını izledi. Kot pantolon ve sevdiği mavi kazağı giymişti, fotoğraf makinesi çantası

bir omzunun üzerinden. Ama adamın aletlerini bırakmasına neden olan şey kadının gözlerindeki ifadeydi. Bu, kararlılık ve tam olarak okuyamadığı başka bir şeyin karışımıydı.

"Selam," dedi kapı aralığında gezinirken. Öğleden sonra güneşi etrafından akıyor, koyu renk saçlarındaki altın rengi ışıltıları yakalıyordu.

"Hey." Zaman kazanmak için ellerini bir bez parçasına sildi. "Bugün seni görmeyi beklemiyordum."

"Düşünüyordum da." Atölyeye adımını attı, Milo da peşinden koşuyordu. Köpek hemen Grant'in tezgâhının yanındaki her zamanki yerine gitti, talaş ve tahta parçalarının arasında evinde gibiydi.

"Kulağa ciddi geliyor." Grant hafif bir ton denedi ama sesi sert çıktı.

Charlotte fotoğraf makinesi çantasını çalışma masasının üzerine koydu, etrafa saçılmış aletlerden ve pirinç bağlantı parçalarından uzak durmaya dikkat etti. "Bu sabah Evelyn Sutton ile bir toplantım vardı."

Grant'in midesi sıkıştı. İşte bu kadar. Ona bir sonraki görevinden, bir sonraki varış noktasından bahsedecekti. Tezgâhına ve kendini hazırlamaya çalıştı.

"Beni tarih derneğinden biriyle tanıştırdı," diye devam etti Charlotte. Gergin olduğunda fark ettiği bir alışkanlıkla fotoğraf makinesinin kayışıyla oynuyordu. "Adanın restorasyon projelerini belgeleyecek birini . Burada yapılan çalışmaların kalıcı bir kaydını oluşturacak."

Grant'in nefesi kesildi. "Charlotte-"

"Bitirmeme izin verir misin?" Atölyenin tanıdık ahşap ve vernik kokularına karışan şampuan kokusunu yakalayacak kadar yaklaştı. "Yıllarımı bir sonraki projenin, bir sonraki hikâyenin peşinde koşarak geçirdim. Her zaman tam olarak adlandıramadığım bir şeyi aradım." Sesi yumuşadı. "Ama sonra buraya geldim ve sen bana tüm bu güzel eski yerleri gösterdin. Bana her tuğlada, her oyma detayda hikayeleri nasıl görebileceğimi öğrettin."

Elini uzattı, parmakları onunkilerin arasında kayıyordu. "Carroway Binası'ndaki o ilk sabah ile koydaki dün gece arasında bir yerde bir şey fark ettim. Artık sadece bir yerin fotoğrafını çekmiyordum. Evimin yolunu buluyordum."

Grant'in kalbi göğsünde gümbürdedi. "Diyorsun ki-"

"Ben kalıyorum." Kadın gülümsedi ve adamın tüm dünyası aydınlandı. "Tarihi toplum işi mükemmel. Hâlâ bazen başka işler için seyahat edebilirim."

ama Palmar benim üssüm olacak. Benim evim." Onun elini sıktı. "Eğer senin için de uygunsa."

Grant cevap vermek yerine onu daha yakına çekti. Kızın elleri göğsüne doğru kayarken Grant'in elleri kızın belini buldu. Onu öptüğünde, hissettiği her şeyi içine akıtmaya çalıştı. Sevincini, rahatlamasını, aşkını. Charlotte onun ağzına karşı yumuşak bir ses çıkardı ve daha da yaklaştı.

Islak bir burun birleşmiş ellerini dürttü ve ardından sabırsız bir mızızlanma duyuldu.

Charlotte, Grant'in dudaklarına doğru gülerek, "Sanırım biri onaylıyor," dedi.

"Akıllı köpek." Grant, Milo'nun kulaklarını kaşımak için aşağı uzanırken bir kolunu onun beline doladı. "Hepimizden önce buraya ait olduğunu biliyordun."

Atölyenin küçük verandasında oturuyorlardı; Charlotte, Grant'in yanına sokulmuş, Milo ise ayaklarının dibinde uyukluyordu. Öğleden sonra ışığı her şeyi altın sarısına boyuyordu ve Şubat soğuşuna rağmen hava ılıktı.

"Asla seyahat etmek istemeyeceğime söz veremem," dedi Charlotte yumuşak bir sesle. "Dışarıda hâlâ yakalamak istediğim hikâyeler var."

Grant onun şakağına bir öpücük kondurdu. "Bundan vazgeçmeni istemezdim. Ama artık geri dönebileceğin bir yerin olacak. Evine dönebileceğin biri."

Dönüp ona baktı, gözleri parlıyordu. "Bu kulağa hoş geliyor."

Güneş atölyenin zeminine uzun gölgeler düşürürken Grant onları buraya getiren tüm anları düşündü. Eski binaların özenle restore edilmesi ve aralarında yeni bir şeyin özenle inşa edilmesi. Bazen en güzel şeylerin nasıl yavaş yavaş, sabırla, özveriyle ve sevgiyle yaratıldığını.

"Ne düşünüyorsun?" Charlotte onun gülümsemesini fark ederek sordu.

Grant onu daha yakına çekti. "Bazı projelerin nasıl planladığınızdan daha iyi sonuçlandığı hakkında."

Güldü ve onu öptü ve Grant, birlikte inşa ettikleri şeyin şimdiye kadarki en iyi restorasyonu olacağını biliyordu - eski bir binanın değil, evlerinin yolunu bulan iki kalbin.

Milo'nun kuyruğı verandanın tahtalarına çarparak onayladı.

Dokuzuncu Bölüm

Charlotte, yatak odasının pencerelerinden süzülen Şubat güneşi ışığına ve Milo'nun yatağının ayak ucundaki hafif horultusuna uyandı. Sahilin hemen dışındaki küçük kiralık bungalovu yavaş yavaş

geçici bir mekândan ev gibi hissettiren bir yere dönüştü. Fotoğraf baskıları artık duvarlarda ve adanın ikinci el mağazasında bulunduğu antika masa, pencerenin altında, sehpa kitabı için notlar ve kontak sayfalarıyla kaplıydı.

Sabah ışığı bile farklı hissettiriyordu, yakalanacak bir şey gibi değil de içinde yaşanacak bir şey gibi. Gerindi ve soğuk parke zemine karşı kalın çoraplarını giyerek yataktan çıktı. Milo başını kaldırdı, uyanma vaktinin karar verdi ve hemen uykusuna geri döndü.

Charlotte mutfakta kahve makinesini çalıştırdı ve zengin aroması küçük alanı doldururken derin derin içine çekti. İlk fincanı doldurduğunda, Grant'in kamyonetinin garaj yolundan gelen tanıdık sesini ve ardından verandanın basamaklarındaki botlarını duydu.

Artık kapıyı çalmıyordu. Günlerdir çalmıyordu. Kapı açıldı ve elinde çiçekçiden aldığı küçük bir demet parlak sarı nergisle karşısındaydı.

"Chloe bunların yeni başlangıçlar anlamına geldiğini söylüyor," dedi ve ona uzatırken şakağına bir öpücük kondurdu. "Bunun uygun olduğunu düşündüm."

"Mükemmeller." Charlotte burnunu çiçeklere gömdü ve taze kokularını içine çekti. Hiçbir zaman taze çiçek saklayan biri olmamıştı.

ama artık vazo görevi gören kavanozlardan oluşan ve giderek büyüyen bir koleksiyona sahipti.

Grant mutfakta kolayca ilerledi, dolaptan her zamanki fincanını aldı ve kendi kahvesini doldurdu. Hamur işleri de getirmişti, fırından aldığı kızılıcak çörekleri hâlâ sıcaktı.

"Marshall kayıkhanesini bugün halledebileceğimizi düşündüm," dedi küçük mutfak masasına yerleşirken. "Kitap için ihtiyacım olan son yer orası."

"Ah, en iyisini sona mı saklıyorsun?" Grant'in gözlerinin kenarları kırışarak gülümsedi. "Bu eski yerin anlatacak hikâyeleri var."

"Ekipmanlarımı taşımama yardım ederken onları paylaşmak ister misin?" "Benden bedava el emeği mi almaya çalışıyorsun, Bennett?"

"Her zaman." Kahve fincanının üzerinden sırtıttı. "Ayrıca, bunu seviyorsun."

Bir saat sonra kayıkhaneye yanaştılar. Dar bir toprak yolun sonunda yer alıyordu, yıpranmış gri ahşap kış gökyüzüne karşı duruyordu. Yapı, sanki çoktan gitmiş tekneleri dinliyormuş gibi hafifçe suya doğru eğilmiş gibiydi.

"Adımlarına dikkat et," dedi Grant, en ağır kamera çantasını alırken. "Burada zemin engebeli. Geçen baharki fırtınalar kıyı şeridine çok zarar verdi."

Charlotte derin çukurlardan kaçınmaya dikkat ederek onu patikada takip etti. Kayıkhanenin daha iyi günler gördüğü belliydi ama onu kitap için mükemmel kılan da buydu. Adanın çalışma geçmişinin bir kanıtı olarak kendi restorasyonunu bekliyordu.

Charlotte tripodunu kurarken Grant binanın temelini inceliyordu. Charlotte onun çalışmasını, ellerinin eski ahşap üzerinde bu kadar özen ve bilgiyle hareket etmesini izlemeyi seviyordu. Kamyonetinden birkaç alet çıkardı ve gevşek bir tahtayı sabitlemeye başladı, çalışmasının sessiz sesleri Charlotte'un fotoğrafçılığına huzurlu bir fon oluşturdu.

Objektifini ayarlarken, "Marshall ailesi eskiden buradan balıkçı tekneleri kiralardı," dedi. "Eski fotoğraflarda düzinelerce teknenin o rıhtımda sıralandığı görülüyor. Tabii bu 1947'deki kasırgadan önceydi. kıyı şeridini değiştirdi."

Charlotte, sabah ışığının yıpranmış duvarlara vuruş şeklini yakaladı ve ahşabın damarlarındaki onlarca yıllık hikayeleri vurguladı. "Sence restore edilebilir mi?"

"Belki." Grant'in sesinde tanıdığı o ses tonu vardı - çoktan plan yaptığı, olasılıkları gördüğü anlamına gelen ses tonu

yıpranmış tahtalar ve paslı menteşeler. "Kemikler sağlam. Sadece-"

Arkalarından gelen bir gürültü ikisinin de sıçramasına neden oldu. Milo bir hayalet yengeç görmüş ve onu kovalama heyecanıyla Charlotte'un ekipman çantasını devirmişti. Milo avının peşinden koşarken Charlotte'un ekstra lensleri ahşap rıhtıma yuvarlandı.

"Milo!" diye hep bir ağızdan seslendiler, sonra köpek onları tamamen görmezden gelip hala yakalanması zor hedefine odaklanınca kahkahalara boğuldular.

"Anladım," dedi Grant, ekipmanlarını toplamaya başlamıştı bile. "Sen çekmeye devam et. Işık şu anda mükemmel."

Charlotte gülümsedi ve çantasına geri koymadan önce her bir lensi dikkatle kontrol etmesini izledi. Altı hafta önce, pahalı ekipmanlarına birinin dokunacağını düşünse paniğe . Şimdi doğal ve doğru geliyordu. Burada ilgili pek çok şey gibi.

Kamerasına geri döndü ama Grant'in onun çalışmasını izlerkenki sessiz sırtışını yakalamadan önce değil. Sabah güneşi saçlarındaki gümüşü yakalamıştı ve göğsünde bir şeyler kıpırdadı. Seyahat ettiği onca yıl boyunca aradığı şey buydu. Palmar Adası sadece ait olunacak bir yer değil, aynı zamanda ait olunacak biriydi.

Grant düzeltmekte olduğu tahtadan başını kaldırmadan, "Dik dik bakıyorsun," dedi.

"Sadece manzarayı seyrediyorum." Onun çalışırken hızlıca bir fotoğrafını çekti ve yanaklarının hafifçe kızarmasına bayıldı.

"Kitabın binalar hakkında olması eminim, marangoz hakkında değil."

"Benim kameram, benim kurallarım." Milo geri Charlotte objektifini indirdi, başarısız yengeç avına rağmen kendinden son derece memnun görünüyordu. "Ayrıca, sen de adanın hikâyesinin bir parçasısın."

Grant ayağa kalktı ve ellerindeki talaşı fırçalayarak ona doğru ilerledi. "Peki bu ne hikayesi?"

"Evinin yolunu bulan gezgin bir fotoğrafçıyla ilgili olan." Onu öpmek için parmak uçlarında yükseldi, kahvenin ve tuzlu havanın tadını aldı. "Çok inatçı bir köpek ve eski şeylerin içindeki güzelliği gören bir marangoz sayesinde."

"O kadar da yaşlı değil," diye mırıldandı dudaklarına karşı. "Köpek mi marangoz mu?"

Kahkahası suyun üzerinde yankılandı ve Charlotte onu da kamerasıyla yakaladı - bu anın, bu yerin, bu hayatın neşesi

seçti. Bazı şeylerin fotoğrafını çekmekten daha değerli olduğunu öğreniyordu. Onlar yaşamaya değerdi.

Kavrulmuş Fasulye Şubat akşamında bir mücevher kutusu gibi parlıyordu, camları içerideki kalabalık yüzünden buharlıydı. Charlotte girişte durup manzarayı seyretti. Tepedeki tel ışıklar parıltıyor, espresso ve hamur işlerinin alışıldık kahve dükkânı kokuları bu gece için özel olarak hazırladıkları sıcak elma şarabının sıcaklığıyla karışıyordu.

"Hazır mısın?" Grant onun elini sıktı.

İçeride adanın yarısı dışarı çıkmış gibiydi. Nalburdan Kenny, lokantadan Mary ile sohbet ediyordu. Roasted Beans'in sahibi Mitch, Charlotte'un fotoğraflarının sergilenmesi için yer açmıştı. Jacob Oswald bile iş kıyafetlerini bir kazak ve elbise pantolonuyla değiştirmişti.

"İşte bizim kız!" Bayan Doris ortaya çıktı ve Charlotte'u lavanta ve taze pişmiş kurabiye kokan bir kucaklamanın içine çekti. "Seninle gurur duyuyoruz, canım."

"Geldiğiniz için teşekkürler," diye başladı Charlotte ama başka sesler de onu selamlıyordu. Kendisini, seyahat ettiği onca yıl boyunca hiç deneyimlemediği türden bir karşılaşmanın içinde buldu.

Milo kalabalığı bir profesyonel gibi yönetiyor, hangi ellerin ona ikramda bulunabileceğini çok iyi biliyordu. Mary'den çoktan bir kurabiye koparmıştı ve gözünü Bayan Doris'in cebine dikmişti.

"Charlotte." Altmışlı yaşlarında zarif bir kadın yaklaştı ve Charlotte Evelyn Sutton'ı önceki görüşmelerinden tanıdı. "Bu baskılar olağanüstü. Tam olarak umduğum şeyi yakalamışsınız; sadece binaları değil, ruhlarını da."

"Teşekkür , Bayan Sutton. Bunun anlamı çok büyük."

"Lütfen, ben Evelyn." Carroway Binası'nın bir fotoğrafını işaret etti. "Şu pencerelerden gelen ışığı gösterme şekliniz... Sanki resmin içinde nefes alan tarihi hissedebiliyorsunuz."

"Bu konuda yetenekli," dedi Grant sessizce, eli Charlotte'un beline sıcak bir şekilde değerken. "Her şeyin kalbini görmek."

Charlotte onun dokunuşuna doğru eğildi ve Carroway Binası'ndaki o ilk sabahı hatırladı. O zamanlar her şey ne kadar farklıydı. O zaman

son teslim tarihlerine ve mükemmel çekimlere odaklanmıştı, kendi hikayesinin ilk anlarını yakaladığının farkında değildi.

"Siz ikiniz," diye ilan etti Bayan Doris, elinde taze elma şarabı fincanlarıyla ortaya çıkarak, "adanın rüya takımısınız. Biriniz binaları korurken, diğeriniz anıları koruyor." Fincanını kaldırdı. "Kendi restorasyon uzmanımıza ve fotoğrafçısına!"

Kalabalık tezahürat yaptı ve Grant şakağına bir öpücük kondurduğunda Charlotte yanaklarının ısındığını hissetti. Etraflarında sohbet ve kahkahalar kolayca akıyordu. Bu insanlar onun kitabı için konu olmaktan çok daha fazlası olmuştu. Onlar komşuları, arkadaşları, ailesiydi.

Daha sonra, kalabalık seyredtiğinde ve Milo ikram toplama fırsatlarını tükettiğinde, Charlotte ve Grant dışarı çıktılar. Gece açık ve soğuktu, yıldızlar gökyüzüne elmas tozu gibi dağılmıştı.

"Seni eve bırakayım mı?" Grant sordu, ancak ikisi de son zamanlarda çoğu gece olduğu gibi sonunda kalacağını biliyordu.

Ana caddede yürüyorlardı, birleşmiş elleri aralarında hafifçe sallanıyordu. Milo önde tırıs gidiyor, ara sıra durup ilginç kokuları inceliyordu.

"Düşünüyordum da," dedi Grant, "şu kayıkhane." "

"Ne olmuş ona?"

"Potansiyeli var. Dediğim gibi kemikleri iyi. Doğru restorasyonla..." Ona baktı. "Güzel bir stüdyo alanı olabilir. Çalışacak bir yere ihtiyacı olan bir fotoğrafçı için."

Charlotte'un kalbi kabardı. "Sırf benim için bir binayı restore etmeyi mi teklif ediyorsun?"

"Pekâlâ." Başparmağı avucunun üzerinde desenler çizdi. "Art niyetli olabilirim. Zaten çalışma alanımı genişletmek istiyordum. İyi bir ortak proje olabilir."

"Bir stüdyo ve atölye mi?" Charlotte gülümsedi. "Çok pratik, Mr. Lawson."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Ana Cadde ile Liman Yolu'nun kesiştiği köşede durdular. "Gerçi benim de daha az pratik fikirlerim var."

"Oh?"

"Dış adadaki deniz fenerini düşünüyordum. Biraz çalışmaya ihtiyacı var ama..." Onu daha yakına çekti. "Bir gün düğün için güzel bir yer olabilir."

Charlotte'un nefesi kesildi. Henüz evlilik hakkında konuşmamışlardı ama bu fikir sanki hep oraya aitmiş gibi göğsüne yerleşmişti.

"Yakında bir gün mü?"

Grant'in öpücüğü yumuşak ve umut doluydu. "Ne zaman hazır olursan."

Yürüyüşlerine devam ettiler, kayıkhanenin tadilatı ve birlikte üstesinden gelebilecekleri diğer projeler hakkında fikir alışverişinde bulundular. Charlotte gittiği onca yeri, fotoğrafını çektiği onca güzel şeyi düşündü. Hiçbiri bununla kıyaslanamazdı; bir kış gecesi, köpekleri ayaklarının etrafında daireler çizerken sevdiği adamlar planlar yaparak eve yürümenin verdiği basit keyifle.

Ön kapıda Grant onu tekrar kendine çekti. "Seninle gurur duyuyorum," diye mırıldandı saçlarına. "Kitap harika olacak."

"Henüz bitmedi. Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, tur rehberim olmadan bunu başaramazdım." Daha da yaklaştı, adamın kazağına sinmiş olan talaş ve kahvenin tanıdık kokusunu içine çekti. "Ya da evim."

Üstlerinde, kış gökyüzünde yıldızlar dönüyordu ve limanda bir yerlerde çanlar saati çalıyordu. Charlotte gülümsedi, yarının sadece fotoğraf makinesiyle değil, kalbiyle de yakalamaya değer daha fazla an getireceğini.

Her ikisini de yapmak için dünya kadar zamanı vardı.

Onuncu Bölüm

G Rant şafak sökmeden uyandı, dalgaların yumuşak sesi yatak odasının penceresinden içeri giriyordu. Şubat ayı daha ılıman bir hava getirmişti, ancak sabah havası hâlâ soğuktu. mutfağa doğru gitti. Ev sessizdi. Charlotte ve Milo'nun olağan ziyaretinden önceki erken saatlerde hep öyle olurdu.

Kahve makinesini çalıştırdı, gözleri tezgâhın üzerindeki çerçeveli fotoğrafa takıldı. Carroway Binası'nın sabahın ilk ışıklarıyla çekilmiş bir fotoğrafıydı bu, Charlotte'un adada çektiği ilk fotoğrafı. Fotoğrafı ona The Roasted Bean'deki kutlamadan sonra vermişti ve her sabah onu görmek evini daha çok evi gibi hissettiriyordu.

Kahve demlenirken Grant bir önceki akşam aldığı yaban mersinli çörekleri çıkardı. Charlotte kahvaltıya gelecekti ve o ilk Sevgililer Günü'nden beri sayısız yemeği paylaşmış olsalar da, bugün özel hissettiriyordu. Son birkaç haftada değişen her şeyin sessiz bir kutlamasıydı bu.

Elinde fincan, Grant atölyesine yöneldi. Üzerinde çalıştığı oyma çerçeve neredeyse tamamlanmış bir şekilde tezgâhının üzerinde duruyordu. Parmaklarını detaylı kenarlarda gezdirdi. Meşe yaprakları ve küçük çiçekler Bayan Doris'in bahçesindekileri . Üzerinde duracağı fotoğraf Charlotte ve onu kafede, ortak bir kahkaha anında yakalamıştı. Bayan Doris bu anı mükemmel yakalamıştı. Charlotte'un başı geriye atılmış, gözleri Charlotte'un yüzüne sabitlenmiş, ikisi de neşe saçıyordu.

Bir arabanın kapısının çarpma sesi onu gülümsetti. Tam zamanında.

"Günaydın!" Charlotte garaj yolundan seslendi. Elinde, Bayan Doris'in meşhur tarçınlı çörekleri gibi kokan bir sepet vardı. Arkasından Milo yola fırladı, Grant'i görünce kuyruğunu öfkeyle salladı. "Çok heyecanlanma. Ben sadece karıştırmaya yardım ettim."

"Yine de benim pişirme girişimlerimden daha iyi." Grant onları atölyenin kapısında karşıladı, Milo'yu hızlıca okşayarak selamladıktan sonra Charlotte'u kahve ve kış havası tadında bir öpücük için kendine çekti.

"Mm." Onun ağzına karşı gülümsedi. "Sana da günaydın." Milo, Charlotte onu serbest bırakmak için çömelene kadar sabırsızca bacaklarının etrafında döndü. Onlar her zamanki yerlerine yerleşirken, Milo burnu çeşitli ahşap kokularına seğirerek hemen atölyeyi keşfetmeye başladı. Charlotte çalışma tezgâhının kenarına tünemiş, o da sandalyesine oturmuştu. Sabah güneşi pencerelerden içeri giriyor, toz zerreciklerini ve Grant'in restore etmekte olduğu pirinç armatürleri yakalıyordu.

Thompson'ların evi.

"Kayıkhane projesi nasıl gidiyor?" Charlotte bir tarçınlı ekmeği ikiye bölüp büyük kısmını ona uzatarak sordu.

"Güzel. Temel düşündüğümden daha sağlam. Jacob şu anda stüdyo alanı için planlar hazırlıyor." Ortak projelerinden bahsettiğinde yüzünün aydınlanmasını izledi. "Havalar ısındığında asıl işe başlayabileceğimizi düşündüm."

"Mükemmel zamanlama. Tarih Derneği tüm restorasyon sürecini belgelememi istiyor." Parmaklarındaki kremayı yaladı ve Grant'in kalbi göğsünde o tanıdık taklayı attı. "Bir çeşit öncesi ve sonrası serisi."

"Sizi aramızda görmek için sabırsızlanıyoruz." Elini uzattı ve parmaklarını birbirine geçirdi. "Gerçi çok kötü bir dikkat dağıtıcısın."

"Ben mi?" Masum bir ifade takındı. "Ben tamamen profesyonelim."

"Elbette öylesin." Tezgâhtan inip kucağına oturana kadar onu kendine doğru çekti. "Çok profesyonelsin."

Çenesine öpücükler kondururken Charlotte'un kahkahası atölyeyi doldurdu. "Kahvaltıya ne oldu?"

"Bekleyebilir." Ancak Milo o anı seçerek yeni favori oyuncağı olan eski bir ip parçasını ayaklarının dibine bıraktı ve ikisini de kıkırdattı.

"Birileri kendini ihmal edilmiş hissediyor," dedi Charlotte ve uzanıp ipi atölyenin diğer ucuna fırlattı. Milo kuyruğunu sallayarak peşinden koştu.

Grant onları izlerken göğsüne bir sıcaklık yayıldı. Daha birkaç hafta önce bu atölye onun özel alanıydı, aletler ve projelerle doluydu ama Charlotte ve Milo'nun getirdiği hayattan yoksundu. Şimdi farklı hissediyordu. Her şey daha doluydu, daha sıcaktı ve her zaman olmasını istediği evi gibi hissettiriyordu.

"Senin için bir şeyim var," dedi ve arkasındaki oymalı çerçeveye uzandı.

Charlotte detaylı oymaların izini sürerken nefesi kesildi. "Grant, bu çok güzel."

"Bu fotoğrafın düzgün bir evi hak ettiğini düşündüm." Çalışmasını incelerken onun yüzünü izledi. "Konusu gibi."

Onu düzgünce öpmeden önce çerçeveyi dikkatlice bir kenara koydu, parmakları saçlarının arasından geçti. Geri çektiğinde gözleri parlıyordu. "Seni seviyorum."

Bunu ilk kez söylemiyordu ama bu sözler yine de kalbinin hızla çarpmasına neden oldu. "Ben de seni seviyorum."

Güneş yükselirken kahvaltılarını bitirdiler, hikâyelerini ve gelecek gün için planlarını paylaştılar. Charlotte'un tarih derneğiyle bir toplantısı vardı ve Grant'in Thompson evinin demirbaşlarını bitirmesi gerekiyordu. Ama Sevgililer Günü'nden beri neredeyse her gün olduğu gibi öğle yemeği için Mary's'de buluşacaklardı.

Bazıları buna rutin diyebilir, diye düşündü Grant, Charlotte'un iş için eşyalarını toplamasını izlerken. Ama ona tam tersi gibi geliyordu. Her gün keşfedecek yeni bir şey, ona aşık olmanın yeni bir yolunu buluyormuş gibi hissediyordu.

"Bu akşam Bayan Doris'te yemek yemeyi unutma," diye seslendi Charlotte arabasına doğru giderken, Milo da peşinden koşuyordu. "Bana gizli mısır ekmeği tarifini öğretiyor."

Grant gülümsedi, şimdiden .

Grant ve Charlotte kıyı şeridi boyunca yürürken, öğleden sonra güneşi Palmar Adası'nın sahilinde uzun gölgeler oluşturuyordu. Milo

Önde tırıs gidiyor, ilginç kokuları araştırmak için tekrar yarışmadan önce ara sıra onları kontrol etmek için geri dönüyordu.

"Nisan ayında Charleston'a bir gezi yapabiliriz," diyordu Charlotte, eli onunkinde sıcacıktı. "Tarih Derneği oradaki bazı restorasyon projelerinin fotoğraflarını istiyor ve sen de onların koruma tekniklerini görmek istediğinden bahsetmiştin."

"İşle zevki birbirine mi karıştırıyorsun?" Grant, sudan gelen serin bir esintiyle onu kendine doğru çekti.

"Her zaman." Onun omzuna kendi omzuyla vurdu. "Ayrıca, son randevu gecemizde mimari detaylara dikkat çeken sendin."

"Detaylardan bahsetmişken..." Grant yürümeyi bıraktı ve onu yavaşça suya doğru çevirdi. "Işığın şu dalgalara nasıl vurduğuna bak. Bana Miller's Cove'da çektiğin fotoğrafı hatırlattı."

Charlotte'un kahkahası yumuşak ve sıcacıktı. "şimdi sanatçı kim?"

"Senin etkinden olmalı." Kollarını arkadan ona doladı, gün batımının suyu altın ve pembe tonlarına boyamasını izlerken çenesini onun başına yasladı. "Her şeye bakış açımı değiştirdin."

Daha sonra, onun evine döndüklerinde, ellerinde sıcak çikolata fincanlarıyla kanepeye yerleştiler. Ocaktaki ateş çıtırdıyordu ve Milo yakındaki halının üzerinde en sevdiği yeri almıştı.

"Senin için bir şeyim var," dedi Charlotte çantasına uzanarak. El yapımı olduğu belli olan deri ciltli bir kitap çıkardı. "Buna geç bir Sevgililer Günü hediyesi diyelim."

Grant dikkatlice açtı. İlk sayfada, tanıştıkları yer olan Carroway Binası'nın bir fotoğrafı vardı. Altında Charlotte, "Hikâyemizin başladığı yer" yazıyordu.

"Her şeyin kaydını tutmuşsun," dedi usulca, sayfaları çevirirken. Deniz feneri maceralarının fotoğrafları, Indigo Bluff'tan preslenmiş çiçekler, hatta Novel Sips'ten kalp şeklinde kahve lekesi olan bir peçete bile vardı.

"Bayan Doris yardımcı oldu," diye itiraf etti Charlotte. "Elinde varlığından bile haberdar olmadığım bazı fotoğraflar vardı."

Grant atölyesinde çalışırken çekilmiş samimi bir fotoğrafta durakladı, tamamen oyduğu bir tahta parçasına odaklanmıştı. "Bunu ne zaman çektin?"

"Sevgililer Günü hediye almaya başladığın gün. Yaptığının bu olduğunu bilmediğimden değil." Görüntüye hafifçe dokundu. "Sen çok

İşine dalmıştın, beni fark etmedin bile."

"Seni her zaman fark ediyorum." Kitabı dikkatlice bir kenara koydu. "Bu da bana şunu hatırlattı..." Atölyesinden oyma çerçeveyi aldı, aralarındaki rahat samimiyete rağmen aniden gerildi. "Senin hediyen kadar özenli değil ama-"

"Bu mükemmel." Charlotte parmak uçlarıyla oyulmuş çiçeklerin izini sürdürdü. "Tıpkı yaratıcısı gibi."

"Mükemmel sayılmaz." Ama onu kendine çekti ve şakağına bir öpücük kondurdu. "Sadece her şeyin iyisini gören birini bulacak kadar şanslıyım. Fotoğrafçıları sorgulayan huysuz marangozlar bile."

"O kadar da huysuz değildin." Göğsüne yaslandı, tanıdık ağırlığı onu yere indirdi. "Gerçi Milo olaya dahil olana kadar oldukça ciddi görünüyordun."

Milo sanki adını duymuş gibi başını kaldırdı ve uykuya geri dönmeden önce yumuşak bir havlama sesi çıkardı.

"Akıllı köpek," diye mırıldandı Grant. "Neye ihtiyacım olduğunu benden önce bildi."

Rahat bir sessizlik içinde oturup ateşin dansını izlediler. Charlotte'un nefes alış verişi sabitleşip derinleşti ve Grant onun uykuya dalmak üzere olduğunu fark etti.

"Hey," dedi usulca.

"Mm?"

"Kaldığınız için teşekkür ederim. Burayı daha önce olduğundan daha iyi bir ev haline getirdiğiniz için."

Adamın kollarında döndü ve çenesine uykulu bir öpücük kondurdu. "Bana kaçmayı bırakmam için bir sebep verdiğin için teşekkür ederim."

Grant ona sımsıkı sarıldı, o anı soludu. Dışarıda dalgalar kıyıya vuruyor ve yıldızlar tepelerinde dönüyordu. Ama önemli olan her şey buradaydı; kollarındaki kadın, ayaklarının dibindeki köpek ve tam olarak ait oldukları yerin burası olduğuna dair sessiz bir kesinlik.

Bazı hikâyelerin dramatik sonlara ihtiyacı olmadığını öğreniyordu. Bazen en güzel son gerçekten de bir başlangıçtı - başından beri sizi bekleyen kalbe giden yolu bulmak kadar basit ve derin.

Sonsöz

C harlotte
Palmar Adası, bir yıl sonra...

Bahar Palmar Adası'na erken gelmiş, manzarayı yumuşak yeşillere boyamış ve havayı deniz otları ve çiçek açan yaseminlerin kokusuyla doldurmuştu. Grant'in kamyoneti Miller's Cove'a giden tanıdık yolda ilerlerken Charlotte gülümsedi, Milo'nun başı camdan dışarı sarkıyordu.

Bir yıl. Elinde fotoğraf makinesi ve yaklaşan son teslim tarihi ile adaya ilk gelişinden bu yana sadece bir yıl geçmiş olması imkânsız görünüyordu. Şimdi yoldaki her viraj bir anı barındırıyordu. Milo'nun onu Grant'e götürdüğü nalbur dükkânı, sabah kahvelerini paylaştıkları marina, aşık olduğunu fark etmeye başladığı Indigo Bluff.

"Düşünceleriniz için Penny?" Grant sordu, eli kızın dizinde sıcacıktı.

"Sadece ne kadar çok şeyin değiştiğini düşünüyorum." Elini kendi eliyle kapattı. "Kayıkhanenin tadilatı neredeyse bitti."

"Mükemmel gözetiminiz için teşekkürler."

"Mükemmel fotoğrafçılığımı kastediyorsun." Sırıttı. "Tarih topluluğu dokümantasyon serisine bayılıyor."

"Bütün ada senin çalışmalarına bayılıyor." Başparmağı dizinin üzerinde daireler çizdi. "Bayan Doris bahçesinin fotoğraflarının dergilerde yer alması gerektiğini söylüyor."

Koyun yakınındaki açıklığa girdiler ve Milo, Charlotte daha tasmaşını yakalayamadan kamyonetten indi. Ama geçen yıl içinde daha güvenilir olmuştu, Grant koltuğunun arkasından bir şey alırken patika başında bekliyordu.

"Piknik mi?" Charlotte tanıdık sepeti görünce sordu.

"O akşamı yeniden yaratabileceğimizi düşündüm." Elini tutarak sepeti omuzladı. "Umarım Milo kovalayacak bu kadar çok yengeç bulmaz."

Köpek kızgın bir havlama sesi çıkardı ama onlar koya giden patikada yürürken yanlarından ayrılmadı. Öğleden sonra güneşi yeni bahar yapraklarının arasından süzülüyor, patikada fotoğraflanmak için yalvaran desenler yaratıyordu. Ama Charlotte'un fotoğraf makinesi ilk kez çantasında kaldı.

Koya vardıklarında nefesi kesildi. Birisi -muhtemelen Bayan Doris- her zamanki yerlerine giden yol boyunca taze çiçekler serpmişti. Geçen yıl boyunca topladıkları deniz kabukları ve deniz camı parçalarıyla sabitlenmiş bir battaniye serilmişti bile.

"Bunu sen planladın," dedi yumuşak bir sesle.

"Suçlu." Grant sepeti yere bıraktı ve onu çekti. "Buraya ilk geldiğimiz zamanı hatırlıyor musun?"

"Elbette." Ona doğru eğildi, gömleğine sinmiş olan talaş ve kahvenin tanıdık kokusunu içine çekti. "Bana simgeleri sen verdin. Evimi bulduğumu anlamamı sağladın."

"Peki ya sen?" Sesi sessizdi. "Evinizi buldunuz mu?"

Charlotte onun kollarında döndü. "Biliyorsun var. Kayıkhanedeki stüdyo alanı, tarih derneğindeki çalışmalarım, Bayan Doris ile Pazar akşam yemekleri..." Onun yanağına dokundu. "Sen. Sen benim evimsin, Grant Lawson."

Adam gülümsedi ama kadın onun gözlerinde bir anlık gerginlik yakaladı. "Güzel. Çünkü..." Piknik sepetine uzandı ve geçen Sevgililer Günü'ndekine benzeyen ama daha karmaşık bir şekilde oyulmuş küçük bir ahşap kutu çıkardı. "Senin için bir şeyim var."

Açtığı anda Charlotte'un kalbi küt küt atmaya başladı. İçinde, mavi kadife üzerine yerleştirilmiş ve gül yaprakları serpiştirilmiş tek bir pirinç jeton vardı. Üzerindeki yazı güneş ışığında parlıyordu: "Sonsuza dek evim."

"Charlotte." Grant, Charlotte'un ellerini avuçlarının arasına alırken sesi duygusallıktan pürüzlüydü. "Geçtiğimiz yıl hayatımın en güzel yılıydı. Gömülü bir hazineyi keşfeder gibi eski binaları fotoğraflamanı izlemek. Tüm adayı büyülediğini görmek, hatta Kenny'yi bile

hırdavat dükkanı." Gülümsedi. "Mutfağında kahve fincanlarını ve atölyemde kamera ekipmanlarını bulmak. Seninle ilgili her şey uyuyor. Sanki hep burada olman gerekiyormuş gibi."

Kutunun içine uzandı, gül yapraklarını bir kenara fırçaladı ve bir yüzük çıkardı. Tasarımı basit ama güzeldi; ona ikisinin de sevdiği tarihi metal işçiliğini hatırlatan vintage tarzı bir ayar.

"Seninle sadece bir evi paylaşmak istemiyorum," diye devam etti. "Seninle bir hayat kurmak istiyorum. Eski binaları restore etmek, yeni fotoğraflar çekmek ve her günü bir macera haline getirmek istiyorum." Titrek bir nefes aldı. "Charlotte Bennett, benimle evlenir misin?"

Başını sallarken gözyaşları görüşünü bulanıklaştırdı. "Evet," diye başardı. "Evet, tabii ki evet."

Yüzük parmağına mükemmel bir şekilde kaydı ve ardından Grant onu öpüyordu, sevinç, söz ve sonsuzluk tadındaydı. Milo heyecanına hakim olamayarak aralarına atladı ve her ikisini de kumlu pati izleri ve coşkulu öpücüklerle kapladı.

"Bütün bunları sen planladın," diye güldü Charlotte, yanaklarından süzülen mutluluk gözyaşlarını silerken.

"Biraz yardım aldım." Grant onu tekrar kendine çekti. "Bayan Doris çiçekleri topladı. Mitch termosun içine en sevdiğin çayı koydu. Milo bile sırrını sakladı."

Köpek onun adını duyunca kuyruğunu salladı, sonra da battaniyeye yerleşirken yanlarına çöktü. Charlotte yüzüğüne bakmaktan kendini alamıyordu, Grant'in pirinç simgelerinden biri gibi ışığı nasıl da yakalıyordu.

"Sonsuza dek evim," diye tekrar okudu, kutusundaki jetona dokunarak. "Onu seviyorum. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Grant onun şakağına bir öpücük kondurdu. "Bir sonraki maceramıza başlamaya hazır mısınız?"

Charlotte suyun üzerinden dışarı baktı, sonra yanındaki adama döndü. Onları bir araya getiren Milo'ya. Bunun gibi anlarla dolu bir gelecek vaat eden yüzüğe.

Seyahat ettiği tüm yerleri, fotoğrafını çektiği tüm o güzel şeyleri düşündü. Hiçbiri bununla kıyaslanamazdı - evinin yolunu bulmasına yardım eden kişiyle sonsuza kadar evet demenin basit mutluluğu.

"Hazır," dedi ve bahar güneşi dünyalarını altın tonlarına boyarken onu tekrar öptü.

Charlotte bazı yolculukların varılacak yerle ilgili fark etti. Her yeri evi gibi hissettiren kişiyi bulmakla ilgiliydi. Ve sonunda, güzel bir şekilde, onunkini bulmuştu.

Charlotte ve Grant'in hikayesini okuduğunuz için çok teşekkürler. Eğer bu hikayeyi beğendiyseniz, size hediyem olan Meet Me On The Beach'i de seveceksiniz. <https://www.susanneash.com/newsletter/>

Palmar Adası'nda Aşk serim ve Palmar Adası'nda Noel kitabım da dahil olmak üzere Palmar Adası'nda geçen birkaç kitap daha yazdım. Tüm kitaplarım Amazon'da mevcut.

Palmar Adası'ndaki Sevgililer Günü'nü beğendiyseniz Amazon'da bir yorum bırakın. Nazik sözlerinizi okumak çok ilham verici, ancak daha da önemlisi, diğer okuyucuların bu hikayenin kendileri için olup olmadığına karar vermelerine yardımcı oluyor. Çok teşekkür ederim!

Charlotte ve Grant'in hikâyesini Palmar Adası'nda Sevgililer Günü'nde
sevdiyseniz, Joy ve Mateo'nun hikâyesini de Joy'un Kahvehane
Romantizmi'nde seveceksiniz.

[BURADAN KONTROL EDİN](#)

Valentine's Sweethearts serisinin tüm kitaplarını burada bulabilirsiniz:
SEVGİLİNİN SEVGİLİLERİ SERİSİNİN TAMAMI

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.